

1 MAYIS KUTLANDI

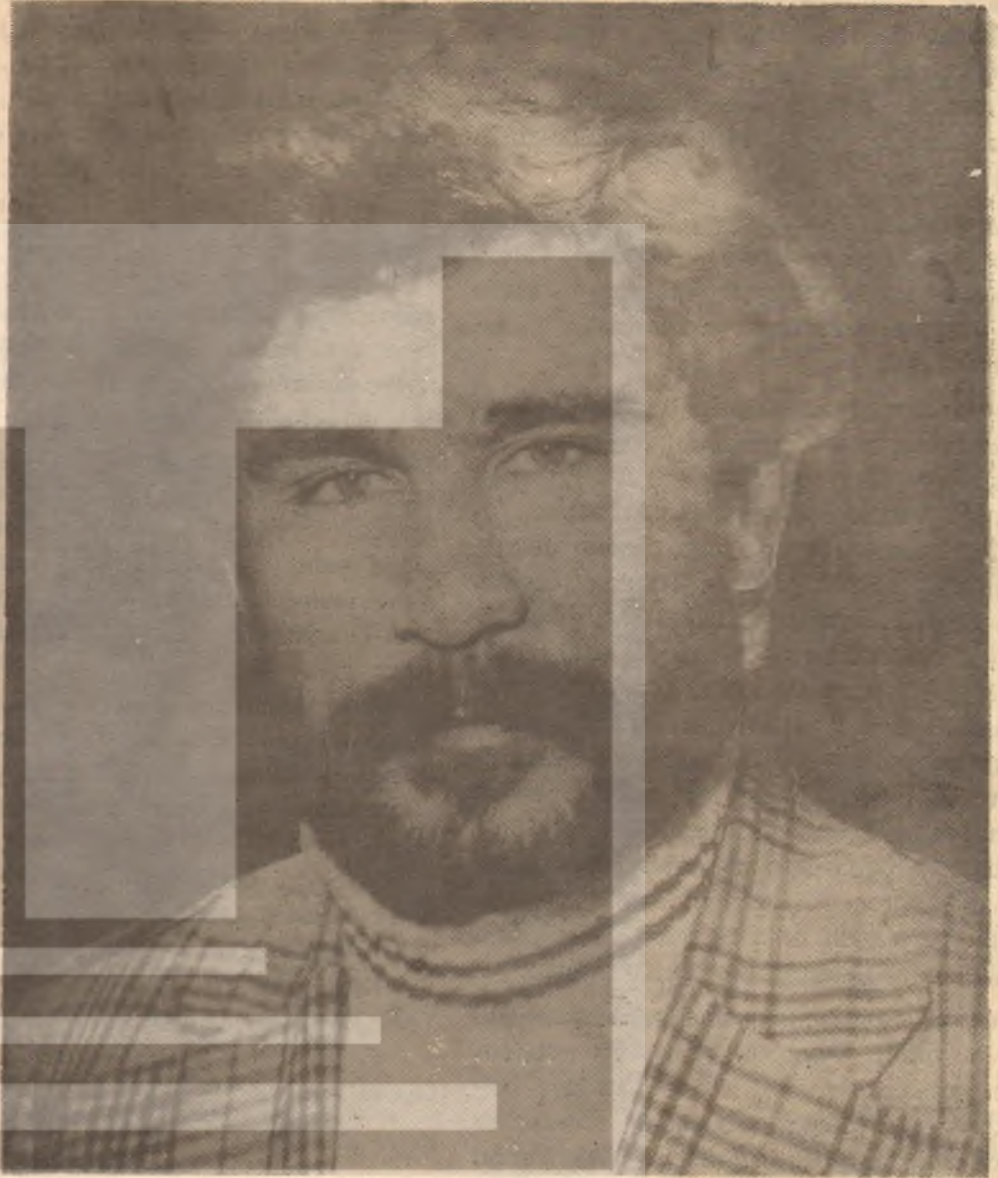
1 Mayıs 1978 yüzbinlerin katılımıyla Taksim'de kutlandı. Bilindiği gibi 3 yıldır 1 Mayıs mitingi bir yığın örgütü olan DİSK'in öncülüğünde kutlanıyor. Ne yazık ki üç yıldır, Sosyalistlerin öncülüğünde 1 Mayıs mitinglerinde öncülüğü CHP icazetiyle DİSK'in tepesine tüneyen sahte TKP'liler yaparken, 1978 1 Mayısı bizzat CHP öncülüğünde kutlandı.

Hergün kendi dışındaki gurupları CHP kuyrukçuluğu ile suçlayan bazı guruplar da dahil tümümüz CHP öncülüğüne boyun eğdik. Bunu önce kendimize, sonra yığınlara itiraf etmekten çekinmeyelim.

İşçi sınıfının 1 Mayıs eylemini dahi CHP öncülüğünde kutlamamızın Sosyalistler olarak eyleme öncülük edip CHP li tabanı peşimize takmamız

gerekirken, CHP'nin kuyrukçuna topyekün takılmamızın herkesçe bilinen nedeni tek sözle dağınıklığımızdır. Dağınıklığa çare bulamadığımız belirli prensipler çerçevesinde birleşmediğimiz sürece daha birçok eylemde ve olayda CHP'nin kuyrukçundan kurtulamayacağımız açıktır. Hiç boşuna birbirimizi kuyrukçulukla suçlamayalım. Kuyrukçuluktan kurtulabilmemizin tek yolu elbette Marksist gurupların belirli prensiplerde birleşecek bir Proletarya Partisi'nde örgütlenmesi ile mümkün olabilecektir.

Burjuvazinin binbir tahrik ve engelleme çabalarına rağmen yılmadan (geçen yıla oranla daha azda olsak) alanı doldurduk. Ama acıdır ki sosyalizm en ücra köye kadar girmiş olmasına rağmen 1 (Devamı Arka Sayfada)

MEHMET TAŞDEMİR

(1952 — 4-5-1978)

Yol ver ölüm

Çök, yıkıl ey mezar

Bak inkılâp Dev gibi dimdik

İnsan ateştir, yanarken yakar,

Bomba patlarsa açılır gedik

FAŞİST CANİLER MEHMET YOLDAŞ'I KATLETTİLER

Konya Devlet Mühendislik ve Mimarlık Akademisi öğrencisi, Devrimci Derleşin mücahidesinin yiğit neferi Mehmet Taşdemir 4 Mayıs 1978 günü faşist beslemeler tarafından alçakça katledildi..

CİNAYETİ POLİS VE FAŞİSTLER ORTAK PLANLADI, FAŞİST VURDU, KATİLİ POLİS ARABASIYLA KAÇIRDI...

Mehmet Taşdemir Konya DMMA'nın ve oturduğu mahallenin en önde döğüşen bir

devrimci militanıydı. Derleşin ç karakteri gereği, her türlü grupçul ve sekter yapıdan arınmış, çevresindeki tüm devrimcilerin saygısını kazanmış, faşist çetelerin karanlık yörüklerine korku salmış bir Devrimci Derleşin neferiydi.. Faşistlerin yığınak yaptığı Konya Zafer Alanında, tek başına bile olsa faşist çetelere karşı devrimci yiğitliğiyle göğüs germiş bir halk şefiydi.. Faşist çetelerin korkulu rüyası ol-

muş Mehmet yoldaş, üç yıldır faşistler için boy hedefi seçilmişti. Üç yıl önce öldürüleceğini bildiren bir tehdit mektubu gelmiş, savcılığın araştırmasıyla suçlular bulunup hüküm giymişlerdi..

4 Mayıs günü, evinin yakınlarında pusu kurmuş yüreksiz beslemeler tarafından kurşun yağmuruna tutularak alçakça öldürüldü.. Gazetelerinde yazdığı gibi katil Cengiz (Devamı Arka Sayfada)

6 Mayıs Şehitlerini Anıyoruz

Yaşasın Türkiye halkının bağımsızlığı, yaşasın Marksizm - Leninizmin yüce ideolojisi. Yaşasın Türk ve Kürt halkının mücadelesi. Kahrolsun emperyalizm!
DENİZ GEZMİŞ

«Ben halkımın bağımsızlığı ve mutluluğu için bir defa ölüyorum. Sizler, bizi asanlar şerefsizliğinizle her gün öleceksiniz. Biz halkımızın hizmetindeyiz. Sizler Amerika'nın hizmetindesiniz. Yaşasın devrimciler, kahrolsun faşizm!

YUSUF ASLAN

«Ben şahsi hiçbir çıkar gözetmeden halkımın mutluluğu ve bağımsızlığı için savaştım. Bu bayrağı bu ana kadar şerefle taşıdım. Bundan sonra bu bayrağı Türkiye halkına emanet ediyorum. Yaşasın işçiler, köylüler ve yaşasın devrimciler, kahrolsun faşizm.
HÜSEYİN İNAN

12 MART'ın FAŞİST CELLATLARINCA ASILARAK ŞEHİT EDİLEN DENİZ GEZMİŞ, YUSUF ASLAN ve HÜSEYİN İNAN'ın İNANCLARI UĞRUNA VERDİKLERİ KARARLI MÜCADELEYİ SAYGIYLA ANIYORUZ.

MEHMET YOLDAŞ'I

Ceylan ve yardımcılığıydı. Olaydan sonra katil polise ait olduğu bilinen 42 FA 596 plakalı fildişi renkli bir Murat arabayla kaçtı. Polise araba plakası ve katillerin isimleri verildi. Katille beraber olay yerinde bulunan yardımcılığı yakalandı, ancak ertesi gün salıverildiler.

Katilleri salıveren emniyet teşkilatının işi gücü Mehmet Taşdemir'in devrimci arkadaşlarına saldırmak oldu. Önce polis olan ağabeyisine yukardan baskı yaparak Konya'da cenaze töreni yapmaktan vazgeçirttiler. Daha sonra cenazenin yanında bekleyen devrimciler yalan söylenerek 1. şubeye götürüldüler, dövüldüler.. Olaydan sonra, 500'ü aşkın sayıda devrimcinin katıldığı mitinge polis saldırdı.. Arkasından cenaze, gizlice polis tarafından Mehmet Taşdemir'in memleketi olan Hacibektaş'a götürülmek üzere kaçırıldı.

Oysa bir süre önce ölen bir faşist için faşistler Konya'da serbestçe korsan miting yapmışlardı. Polis, mitinge saldırmak şöyle dursun faşistlerle beraber yanlarında arabalarıyla yürümüşü..

Cenezanın Hacibektaş'a götürüleceğini öğrenen devrimciler arkadaşlarına karşı son görevlerini orada yapabilmek için hazırlığa başladılar.. Pankartlar, resimler hazırlandı, otobüs tutuldu.. Ancak anlaşılan otobüs gelmedi, bir başka otobüs tutuldu. Tutulan otobüs her ne hikmetse yolda bozuldu. Geri döndüğünde hiç araba olmadığı söylendi. Yani finans kapitalin gizli - açık örgütleri görevlerini başarıyla sürdürüyorlardı. Uzun çabalardan sonra bulunan bir otobüsle Hacibektaş'a gelindiğinde cenazenin bekletilmesi için sabah çekilen Yıldırım Telgrafın ancak akşama Hacibektaş'a varabildiği ve cenazenin alelacele bir törenle defnedildiği öğrenildi. Buna rağmen pankartlar açıldı ve slogan atılarak yüründü, ailesine başsağlığı dilendikten sonra geri döndü.

Evet, yiğit bir arkadaşımız daha öldürüldü. Acımız büyüktür.. Pahalılık ve işsizlik cehennemine mahkum edilmek istenen Türkiye halkının kurtuluşu yolunda döğüşen devrimciler ardarda alçakça katlediliyorlar.. «Aşırı sağa da aşırı sola da karşı» demeçler patlatan iktidar sahipleri faşist cinayetlere göz yumarak devrimcilerin cenaze törenlerini engelleyerek demagojilerini sürdürüyorlar. Ancak er veya geç kendilerinden de öldürülen yiğitler, evlat acısı çeken analar, babalar, devaluasyonlar, enflasyonlar, zamlarla hayatları cehenneme çevrilen yığınlar adına hesap sorulacağını unutmasınlar..

Mehmet Taşdemir, varlığını çalışan yığınların kurtuluşuna adamıştı, o yolda şehit oldu. O, bu soygun ve sömürü dünyasının sorumlusu parababalaları düzenini örgütlü mücadeleyle, devrimcilerin bir Proleterya Partisi ve Halk Kurtuluş Cephesi çevresinde bir araya gelmeleriyle yıkılabileceğini biliçlice kavramış bir yoldaşımızdı. O düştü ama, onun yükselttiği Devrimci Derleniş bayrağı düşmeyecek. Her gün daha hınçlı kavranacak, her gün daha yükseklerle çakılacak..

Katil sermayeye karşı kavgamız sürecek. Kahrolsun Faşizm, Kahrolsun Emperyalizm.

Kahrolsun pahalılık ve işsizliğin sorumlusu Kapitalizm.

Yaşasın İşçi Sınıfının Kurtuluşu Yolunda ki birlik şiarımız.

Devrim için Parti, Parti için Derleniş.

Konyalı Devrimci Derlenişçiler

Konya PİM'in Bildirisi

HALKIMIZA

Ağzı salyalı sözde ülkücü faşist caniler Devrimci yurtsever arkadaşımız : MEHMET TAŞDEMİR'i evinin önünde katlettiler.

Çünkü O, soyguncu parababalarının yarattığı işsizlik, pahalılık düzenine faşizme karşı dövüşü bir yurtseverlik görevi olarak kabul etmiş hiç bir çıkar gözetmeksizin derneğimiz safalarında ve Devrimci Derleniş yoluna baş koymuştur.

Çünkü O, her gün bir kat daha fukaralık cehennemine itilen emekçi halkımızın yanında saf tutmuştu ve onu bu yolda hiç bir tehdit ve baskı ölümüne dek durduramadı.

Onu öldürünler, soygunlarını artırdıkça zulümlerini artıran, yaşamı emekçi yurtsever halkımıza zindan eden, Türkiye'mizi pahalılık ve işsizler ülkesi yapan bir avuç parababasından başkası değildi.

Onlar soygunlarını gizlemek, soygun ve zulme karşı halkımızın artan tepkisini durdurmak için, hergün birkaç yurtseveri katletmekten çekinmeyen kan içici vampirlerdir.

Ve Konyalı yurtseverler, yiğit MEHMET'e son görevlerini yapmak, acılarını haykırmak imkanından da polis ve CHP'ce yapılan oyunlarla mahsun bırakıldılar. Çünkü Konya'da böylesi bir törenin yapılması, faşist canilere bir tehdit olacak yüreklerine korku salacak, kısacası yeni cinayetlerine karşı en büyük engel olacaktı.

Bize düşen görev, tüm yurtsever devrimcilerin, halkımızı faşizme ve parababalaları zulmüne ve düzenine karşı tek bir yürek, tek bir vucut olarak çıkarma mücadelesini omuzlamaktır.

YAŞAMI ONURUMUZ, ANISI MÜCADELEMİZE ÖNDER OLACAKTIR.

**KAHROLSUN FAŞİZM!
KAHROLSUN İŞSİZLİK VE PAHALILIK!
YARATAN PARABABALARININ DÜZENİ!
FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM!**

**PAHALILIK ve İŞSİZLİKLE
MÜCADELE DERNEĞİ**

(P. İ. M.)

Konya Şubesi

1 Mayıs Mitingi

Mayıs İşçi Bayramı yine İstanbul bayramı olmaktan çıkarılmadı. 1 Mayıs mitinglerinin düzenlenmesi DİSK'in tekelden çıkarılmadığı takdirde kaçınılmaz olarak İstanbul dışına taşınamayacaktır da. Çünkü 3 yıldır DİSK tepesine tünemiş olan, gerek sahte TKP gerekse CHP siyasetlerine güvenmediklerinden, tekellerinde tutabilecekleri tek yer olan İstanbul dışında kontrol edemeyecekleri korkusuyla 1 Mayıs eylemi düzenleyemeyeceklerdir. İşçi sınıfımızın bu yüce eylemini Türkiye kutlamak da yine belli bir derleniş yoluna giren sosyalistlerin çabasıyla olacaktır.

1 Mayıs Mitinginde en çok dikkat çeken şeylerden biri'de bir işçi bayramında işçi sınıfımızın azınlıkta olmasıydı. Yine alanı çoğu gençlerden oluşan sosyalistler doldurdu.

İşçi sınıfımızın sayıca az olmasında 1977 bilançosunun verdiği genel yığınlığın'da etkisi olmakla birlikte, asıl etken sosyalistlerimizin işçi sınıfıyla bağlarının oldukça zayıf olmasıdır. Örgütsüz ve dağınk oluşumuzun en acı görünüşü alandaki işçi sayısıdır.

Bilindiği gibi 1 Mayıs mitingi olaysız geçti. 1977 de çok kanlı biten mitingin aksine bu kez tedirginliğin dışında bir olay yoktu. 1977 1 Mayısından beri nitelikçe değişen birşeyler mi varki olay çıkmadı? Hayır! 1978 mitingine daha çok gurupla, daha çok örgütle yani dağınklık daha da artmış olarak geldik. Yine merkezi bir Proleterya Partisinden yoksunuz. Ve yine DİSK'in peşindeyiz. (Değişen tek şey DİSK'in tepesinde ihanet sosyalizmi yerine CHP'nin olmasıdır ki bu da nitelik değişimine işaret değildir.) Buna rağmen olay çıkmadıysa, nedenlerini kendi cephemizde deği-

şen bir şey olmadığına göre Finans - Kapital cephesine bakarak anlayabiliriz.

1 - 1977 1 Mayıs'ında Finans - Kapital ajanlarınca gerçekleştirilen katliamın maskesi halkın gözönünde kesin olarak düşmüştü. Aynı provakasyonu bir daha aynı biçimde tezgahlamak en kör göze bakınca Finans - Kapital'in yüzünü açığa çıkaracaktı.

2 - Finans - Kapital geçen yılki katliamını kısa bir sürede olsa Maoçu Leninci çatışması olarak göstererek kendini bir müddet gizlemeye çalışmışlardı. Bütün «Süper Oportunist» karakterlerine rağmen Maoçu grupların alana gelmemeleri bu türden bir demogoji imkanını da ortadan kaldırıyordu. Bu pozisyonda bir katliam direk kontrgerillayı halka açık etmek olacaktı.

Evet 1978 1 Mayısında tümümüz burjuvaziye sığınarak yine eylemlerimizi yaptık. Bütün eksik ve hatalarına rağmen 3 yıldır üstüste Türkiye'de 1 Mayıs kutlanması demokratik güçler açısından başarılıdır. Ama 60 yıllık sosyalizm geçmişine rağmen halâ sosyalistlerin öncülüğünde 1 Mayıs kutlayamamamız uyarıcı bir ders olmalıdır hepimize.

Derleniş yoluna girerek Sosyalistlerin öncülüğünde ve Türkiye çapında 1 Mayıslar için savaşalım.

YABANCI PARABABALARI TÜRKİYE'DE NE ARIYOR?

Geçtiğimiz bir ay oldukça önemli siyasi patlamaların ardında gölgelenmiş ekonomik altüstlüklerle doluydu. Ekonomi alanında en göze batan olay yeni vergi tasarısıydı. Bunun yanında ülkemizi hemen hergün yeni bir emperyalist ekonomi gurubu ziyaret ediyor, gazeteler göbek atan, denize giren «turist» dünyaca ünlü parababalarının fotoğraflarıyla doluyordu. Dünya Bankasında Amerikan nüfusunun baştemsileisi Mc Namara, ABD'nin multimilyarder tekeller kralı Rockheffeller en çok ilgiyi çektiler. «Bayram değil, seyran değil eniştem beni niye öptü?». Ne işi var bu kadar heyetin, parababasının ülkemizde?

İşleri şu : hergün battıkça batan Türkiye ekonomisini kurtarma ayaklarıyla ülkemizi daha domuzuna sömürmenin yollarını arıyorlar. NATO'suyla CENTO'suyla IMF'yle, ikili anlaşmalarla gırtlığımızı kadar sokulduğumuz emperyalist soygun çarklarında, geride kalan yeraltı, yerüstü zenginliklerimizi çapul edebilmenin şartlarını konuşuyorlar. Ekonominin batmasına, halkın hergeçen gün daha da yoksullaşmasına sebep olan emperyalist - kapitalist yapı bunalıma düştükçe iktidarlarımız, denize düşen yılanı sarılır hesabı gene emperyalistlere sarılıyorlar.. Emperyalist ülkelere ve şirketlere borçlarımız arttıkça, yeni yapılan «yardım» anlaşmalarının şartları da Türkiye için daha ağırlaşıyor. Meclislerden yeni çıkan bir yasayla Türkiye'nin IMF payı 2 milyar T.L. na yakın arttırıldı. 1977 bütçesi ise 30 milyar açlıkla kapatılmış 2 milyarlık artışın diyetini de biliyoruz. % 33'lük devaluasyon, ihracat ürünlerimizin emperyalistlere yarı fiyatına yağmalanması, % 40'a varan fiyat artışları ve her geçen gün halk için daha dayanılmaz bir hale gelen pahalılık cehennemi..

IMF dışındaki borç kaynağımız uluslararası emperyalist örgütlerin ve heyetlerin verecekleri yardım miktarları da çok az. Borcu harcını korutmayacak. Mümkün olduğunca elsiz kolsuz teslim almak istiyorlar ülkemizi, aldıkları yetmiyormuş gibi..

Kurtuluş mu? O ancak işçi sınıfımız öncülüğünde tüm ezilen ve sömürülen yığınların siyasi iktidarı alabilmesine bağlı, paronlar, ağalar, tefeci - bezirgânlar sisteminin bir daha geri dönmemesine yıkılabilmesine bağlı.. Oraya ulaşabilmek için hergün daha çok mücadele vermek, mücadelemizi güçlü, merkezi bir örgütle bütünlüştürebilmek zorundayız.

Kahrolsun Yerli - Yabancı Parababalaları Düzeni

Yaşasın Halkın Örgütlü Mücadelesi

"İKİ SÜPER,"

OPORTÜNİZM

(XI)

MAOCU BOZKURT
BOZKURTLAR
Faşistler ve sosyal-faşistler
tek bir karşı-devrimci cephe'dir
FAŞİST
BİRLEŞİYORLAR?

Ölümünden 10 gün önce kaleme alıp Brejnev'e gönderdiği bu mektupta Dr. Hikmet Kıvılcımlı, bugünkü Sahte TKP liderleriyle hesaplaşma arzusunu belirtti. O'nun 50 yıllık sosyalist mücadelesinin her saniyesi gibi yine alını apaktır. Prostat kanseri'nin son safhasının ölümünden beter ağrıları arasında Sahte «Endüstri şovalyeleri» ile her türlü hesaplaşmaya hazırdır.

Sahte TKP şefleri ise ne yapıp edip hesaplaşmadan kaçabilmek için düzenledikleri sözüm ona raporlarla O'nun sosyalist ülkelerce kabulünü öneler. Bu oyunlarının açığa çıkmaması, henüz mesele anlaşılmasın Dr. H. Kıvılcımlı'nın ölmesi için yatıp kalkıp ihanet tanrısına dualar düzmektedirler. Bu denli korktukları «Son kurucu» hakkında bir de hiç utanmadan «delinin biriydi» diyebilmektedirler. Onları

«bir deliden» bu denli korkutan şey; onlara, göre gerçekten delilik olan kendi toprağında dövüşmek yürekliliğini gösteren bu militanın onların tüm kırıl çamaşırlarını bilmesidir.

Bu belgeyi ikinci «Süper» Oportünist Sahte TKP eleştirisine bir giriş olarak yayımlıyoruz.

DEVİRİMCİ DERLENİŞ

Brejnev'e Mektup

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

YOLDAŞ

Sovyet Sosyalist adaletine göre : Hiç kimse mahkemenin verdiği bir karar gereği olmadıkça suçlu sayılamaz.

Bir yanda, gerçi formalite bakımından ben bir sovyet yurttaşı değilim.

Ancak, ben 70 yaşındayım ve 50 yıllık süreden beri Marksizm Leninizm sancağı altında doğmuşuyorum.

50 yıldan beri, durmak ve silâh bırakma nedir bilmeksizin, Türk burjuvazisince «azılı Komünist, Moskova'ya git!» diye bağrılarak işkenceli kovuşturmalara uğradım.

Ben, gene bir «azılı Komünist, Moskova'ya git!» diye bağrılarak, 40 yıldan fazla ağır cezalara mahkûm edilip, tüm 22 yıl yarı-derebeyi Türkiye'nin zindanlarında kaldım.

Gene ben, Mart 1971'den beri, CIA'nın yönettiği Faşist-Militarist İstanbul sıkıyönetim mahkemesince tezgâhlanmış bulunan ölüm cezası altında, hep «Azılı Komünist Moskova'ya git!» diye bağrılarak, yeniden kovuşturuluyorum ve bütün Türkiye radyoları ve gazeteleri tarafından afişleniyorum.

İstanbul 1. sıkıyönetim mahkemesi savcısı iddianamesinde şöyle der : «Ayrıca sol cephe, bunlardan başka «Sosyalist» adlı gazetenin etrafında ve Doktor Kıvılcımlının Sosyalist görüşleri içinde ayrı bir sol grup teessüs etmiştir. Rus Komünizmi taraftarı ve aşırı Marksist Leninist, tâviz vermeyen bir gruptur. (Cumhuriyet, 13.8.1971 s. 5.7)»

Öte yanda XX. yüzyılın «İnsan hakları», sosyalist olanlar yahut kapitalist olanlar arasında ayırt yapılmaksızın, bütün devletlerce imzalandı. Hatta Emperyalist ülkeler hukukça siyasî sığınanlara barınma hakkı tanırlar.

Buna ihtiyacımız yoktu. Zamanında, III. Komünist Enternasyonal'nin bir kararı, herhangi kapitalist ve faşist ihtisaflarından kaçmış siyasî sığınanlar için, proletarya Vatanı kapılarının daima gönül hoşluğu ile açık bulunduğunu ve o gibi sığınanların SSCB'nde barınma hakkına sahip olduklarını resmen teshih etmişti.

III: KE'nin bu kararı yalnız «Komünist»lere münhasır değildi. İyice bilmiyorum şimdi, bu K. E. kararı Sovyetler kanun konularında geçerlimidirler, yoksa bütün geleneksel mantık sonuçlarıyla yok mu edilmiştir ?

Derken, Sofya'dan, pek orijinal bir yandan dokundurma ile, hayatında ilk kez herhangi bir Türk «Komünist Partisi» nin (ki Moskova'da yahut Berlin'de bulunmuş) beni kendi kanunları dışına atmış olduğu haber verildi, sonra haber inkâr edildi. Bunun mantık sonucu olarak, Moskova ile kısa bir danıştan sonra, Bulgaristan Halk Cumhuriyeti ile Almanya Demokratik Cumhuriyeti polisleri, hiç bir izahat verilmeksizin, beni (iki arkadaşla birlikte) kendi Sosyalist sınırları dışına, Amerikan Emperyalizminin askercil üssü Türkiye'nin dostları olan Kapitalist ül-

kelere doğru, ve interpol ağlarına doğru, ne yaşama, ne geçmişime, ne ameliyat sonrası kanser kanamalarına ve acılarına bakılmaksızın, püskürtüp attılar.

Bütün bu tedbirler, sırf burjuvazinin 50 yıldır bana karşı («Azılı Komünist Moskova'ya git!» diye) savunduğu suçlamaları yalanlamak için alındı ise... teşekkür ederim!

Ancak, bu hakikaten bir sosyalist adalet ve meşruiyet midir ?

İşlediğim cinayet! Moskova'ya kovulan «Azılı Komünist» olmak değildi ise ne idi ?

Bir yanda, 50 yıldan beri Komünist olarak suçlanmış bulunmak; öte yanda tam 51. yıl, (Kendilerine «Komünist» denilen) birkaç «sosyalist» ve «demokrat» devletin sınırları üstüne fırlatılıp atılınca Anti (?) Komünist olarak suçlanmak.. Bu anlaşılır şey olabilir mi ? Bu ne cehennemcil «Saçma Diyalektik» tir ? «Kader» in ne iblisçe sarakaya alıştırdı ? Yahut, nasıl bir en bürokratça zihin tembelliğinin otomatizmidir ?

Benim idam hükmümü kim verebilirdi ? Sosyalist adalet içinde de hatta bayağı caniler için bile, Savunma hakkı gibi geri alınmaz bazı haklar tanınmaz mı ?

Bir sovyet derlemede 22 bilginin imzaları altında şöyle yazılıyor : «Savunma hakkı SSCB Anayasasının III. maddesinde tanınmış kutsal haktır. Bu hakka saygı gösterilmeksizin mahkemece verilmiş bir ilâm hükmü, üst adliye katınca bozulmak zorundadır.» (Adalet)

Benim şartlarım altında bu «Üst kat» (üst makam) nerede bulunur ?

Vaktile, efsaneleşmiş III. Komünist Enternasyonal vardı. Her Milli Komünist Partisi III. K. E.'nin şubelerinden başka birşey değildi. Şubelerden veya üyelerden biri kararsızlık içine düştü müydü, o III. K. E. denen üst kata dilekçe ve müracaatlar yapabiliirdi.

Stalin'in emriyle III. Enternasyonal ortadan kaldırıldı beri, mahşer (kaos) oldu. Bu istenilmiş anarşiden çıkan komplikasyonlar üzerinde durmak istemiyorum. Mahşer ortasında «üst kat» olma sorumluluğu başlıca SSCB K. P.'nin omuzlarına düşüyor.

Belki şöyle denilecek : Bir üyenin kabulü yahut dışarıya atılması her partinin «iç işleridir». Teori ve genel pratik bakımından bu öylesine sarahatsiz sayılmaz. Ama Türkiye'nin akar pratiğinde iş değişir. Durumu somutlaştırmak için ben, size pek sere serpe olsa bile, Türkiye Marksist-Leninist hareket ve örgütünün iki kutup gibi karşıt kategori insanını bulacağım.

1. Kategori : Bir Marksist-Leninist militan Türkiye'de teorice ve pratikçe tam elli yıl doğmuş. 22 yıllık hapislerini, her defasında, Lenin'in dediği gibi «Alfmeden başlayıp yüce cebri bitirecek» bir okula çeviriyor. Sabırlıcasına ve sistemlisesine : Marx-Engels-Lenin-Stalini, Tarihi, Ekonomi Politikası, Diyalektiği, Tarihçil Maddeciliği klasik olarak etüt ediyor. Ve Lenin'in öğütlediği gibi : Kendi ülkesinin tarihini, Ekonomi Politikasını, sınır ilişkilerini özge ori-

jinallikleri içinde araştırıyor. Böylece o militan yüzlerce kitap yazıyor. Kendi dilinde, çoğu temelli orijinal olan 40 tan aşırı kitap yayınlıyor.

Boyuna baltalanan ve kimi 2. Kategori kişiliklerin ce gizli kapaklı benimsenen bu kitaplar, —her yandan gelmiş «susuz kumkumaları» na rağmen, burjuvazice yasaklanmalara ve mahkûm edilmelere rağmen,— nihayet Türkiye'de gittikçe daha çok okunmakta ve anlaşılmalıdır.

Yalnız bu militan, pratik ve örgütlü dövüşleri arasında hiç SSCB'ne gitmemiştir. Çünkü :

1 — O, kendisini kaydı hayatla vakfetmiş bulunduğu Milli Dövüş Cephesi üzerindeki nöbet yerini boş bırakmaya katlanamamıştır.

2 — Bundan başka, o militan deneyi ile biliyor ve açık seçikçe görüyorki Türkiye dövüş cephesinden bir yal koptularımıydı, insanlar çabucak Proletarya Vatanı'nın derebeyice asalağı ve kendi ülkelerinin hayati proselerine dar kafalı ve ukelâ yabancılar halinde soysuzlaşveriyorlar.

Leninizm demiri bir «kutva» içinde dövülmemiştir. Bedenin tüm tükenişinden önce insan «Babasının evi»nde dinlenmeyi hak edemezdi. (Ne demeli ki, 1. Kategori insanları için o tükenişten sonra dahî bu yasa olacakmış)

Böylece 1. Kategori militanı, III. Enternasyonal'in tozlu dosyalarının gizli sırrını erememiş bulunan Sovyetçiler için adsız ve mutlak surette bilinmez kahyordur.

2. Kategori : Sovyetler «eşğini aşındırmak» zanaatında «uzman»lardan derleşiktir.

Onlar için :

«İdeoloji» : kimi Sovyet metinlerini yarım yamalak, yanlış tercüme veya dörtte bir intihal etmektedir.

Bir ülkenin veya genel tarihin sosyal karakteristiklerini Araştırmak : anti-marxizm ve anti-Sovyetizme çalan affedilmez bir icattır, bid'attır.

Marksizm, Leninizm : Hakiki veya hayali düşmanlara karşı gelişigüzel söverce kusulacak kimi soyut klişelerden başka birşey değildir.

Kendi ülkesi içinde çalışmak : Lanetleme, ikinci kerte, 1 : Kategori kişilerine kalmış bir saçma uğraşıdır.

Onlar, o «yukarının» tehlikeli «endüstri şovalyeleri», kendi ülkelerinin loş yuva delikleri içinde, yahut parıl parıl evrensel mikroları önünde çalınmış çalınmış, Kızıl Ordu süngülerinin kendilerine hak edilmiş bir iktidarın muhteşem koltukları üzerine sivriltip kurultmasını ve oradan kendi ülkelerindeki ölümlülerin kaderleri üstüne yomsuz bir sinsilikle fermanlar yağdıracakları günü beklerler.

İşte, iş işten geçince son duruşmada, en iyi niyetlerine rağmen ne yazık ki Sovyet güçlerini acı acı müdahale zorunda bırakan Macaristan, Çekoslovakya, Polonya ve ilh. ve ilh... trajedilerindeki karanlık ve kanlı aktörlerin organik dolaysız kökleri budur.

Malatya Provokasyonu ve Devrimci Ortamımız

Son bir ay içinde gelişen bazı olaylar Türkiye siyasi ortamının değerlendirilebilmesi açısından oldukça önemliydi. MHP'nin 15 Nisan'daki miting ve yürüyüşü, Malatya, Iğdır olayları, K. Maraşta ortaya çıkarılan bazı gizli faşist örgütlenmeler ve bu olaylar sonucu hükümetle MHP arasındaki tartışmalar en göze batar olanlarıydı. Olaylar doruk noktasına, 19 Nisan'da Malatyada ulaştı. MHP, MSP ve AP nin oylarıyla seçilmiş Malatya Belediye Başkanı Hamit FENDOJLU, 18 Nisan günü postayla gönderilmiş bir paketten patlayan bombayla, gelini ve iki torunuyla beraber öldü.

Ertesi gün Malatya, faşistlerin başını çektiği binlerce kişilik saldırı, grupları tarafından altüst edildi. 500'e yakın işyeri, bütün demokratik örgüt binaları yakıldı, tahrip edildi. Faşist çeteler, öldürdükleri lise öğrencisi üç devrimci gencin cenazesini demiryolunun üstüne attılar. Alevilerin ve devrimcilerin yoğun buldukları mahallelere otomatik silahlarla baskınlar düzenlendi. Bir gün sonraki açıklamalardan, patlamanın dört gün öncesi (yani MHP nin Ankaradaki yürüyüşünden bir gün önce) için planlandığı öğrenildi. Asıl hazırlık 15 Nisan yürüyüşü içindi. 14 Nisan'da Malatya PTT sine gelmiş bomba paketi, Fendoğlu tarafından dört gün geç alınınca provokasyon değişik bir biçim aldı. Daha önce aynı tip bombalar, yakın tarihlerde Pazarçık CHP eski ilçe başkanına, Adıyaman emniyet müdürüne de gönderilmişti (19 Nisan Cumhuriyet - İçişleri Bakanının açıklaması). Bu bombalar istenilen yerlere ulaşmayınca, Malatyadaki de geç kalınca 15 Nisan yürüyüşünde faşistler sessiz kaldılar. Ancak yürüyüş sırasında faşistlerden birinin üzerinde fitilli ateşlenmiş bir patlayıcı madde bulundu, patlayıcı madde fitilli polisler tarafından söndürülerek zararsız hale getirildi (15 Nisan akşamı Ankara Valisinin açıklaması). Bu bombanın o an nereye atılmak için ateşlendiğini bilemeyeceğiz. Belki de bomba yürüyüş koluna atılacak, onbinlerce faşist Ankarayı yakıp yıkmaya çalışacaktı.

Gene hükümet yetkililerinin ifadelerinden, söz konusu bombaların faşistlerin işgalindeki Ankara Nükleer Enerji ve Eğitim Merkezinde yapıldıklarını öğrendik... Faşistler Türkiye çapında büyük olaylar çıkararak faşist diktatörlüğe yeşil ışık yakma planları doğrultusunda hazırlanmışlardı herşeyi... Malatya, Pazarçık, Adıyamanda bombalar patlayacak, Alevilerle Sünniler kitleler halinde birbirleriyle silahlı çatışmalara girecekler ve bunların arkasından 15 Nisan'da Ankarada daha büyük gürültü koparılacaktı. Malatyadaki bomba geç patlayınca, diğerleri bazı terslikler sonucu gerekli yerlerine ulaşmayınca plan değiştirildi. Sonuçta faşistler aksaklıklara rağmen oldukça büyük başarı elde ettiler... Malatya da alevi mahallelerine otomatik silahlarla baskınlar düzenlenmesi, arkasından Alevilerle Azeriler arasında sürekli gerginlik bulunan Iğdırda 24 Nisan günü sağ egimmler Azeri bir lise öğrencisinin öldürülmesi bahane edilerek 200 işyerinin, TOBDER binasının yakılıp tahrip edilmesi, Alevilerle Sünnilerin ayrı mahallelerde yaşadıkları, barut fıçısına benzeyen Pazarçıkta CHP eski ilçe başkanının bombayla öldürülmesi istenmesi (Pazarçıkta bomba yerine ulaşmadan postanedeki patladı, bir posta memuru öldü) olayların arkasındaki niyeti açığa çıkarmaya yeter sanırız...

İçişleri Bakanı Malatya olaylarından bir gün sonra (20 Nisan'da) 16 Nisan'da K. Maraşta Esir Türkler Kurtuluş Ordusu ve Türk Yıldırım Komandolar grubu adlı merkezi Ankarada iki gizli faşist örgütün ortaya çıkarıldığını açıkladı... Bakanın açıklamayı beş gün sonra yapmasının amacı, hükümetin anarşi karşısında çaresiz olmadığına halkı inandırabilmektir. Bu örgütler de yeni şeyler değildir... İstanbul'da duvarlarda bir yıldır duvar yazılarına imza (ETKO = Esir Türkler Kurtuluş Ordusu) atarlar... İçişleri Bakanının bu çok geç kalmış açıklaması hükümetin faşist örgütlere ne kadar «ciddi» mücadele ettiğini gösterdi... «Anarşinin kökü», «aşırı sağa da aşırı sola da karşı» olmakla kazanmaz. «Sosyal Demokrat» hükümet faşist örgütlerin, faşizmin sınır özünü gormezlikten gelmekle halkı kandırmaya çalışmaktan başka şey yapmıyor. Susuşa getirilen KONTR-GERILLA ve onun arkasındaki MIT, CIA varoldukça bu tür olaylarda sürüp gidecektir... Malatya olaylarından sonra tutuklananlar yalnız dört kişidir. Birçok demokratik kuruluş ve işyeri polisin ve jandarmanın nezaretinde yakılmış, yıkılmıştır. Yani emniyet görevlileri faşist teröristlerin insanlık dışı eylemlerini seyretmekle yetinmişlerdir. Bir gün sonra faşistlerce kafalarına kurşun sıkılarak öldürülen üç devrimci gencin cenaze törenindeyse emniyet görevlilerinin rolü değişti. Yürüyüş kolunun şehrin ortasından geçmesine müsaade edilmedi, yürüyüş koluna saldırıldı. Hükümet Malatyada açıkça faşist teröre göz yumdu. (Bak. 26 Nisan 1978 Cumhuriyet - Milliyet, Malatya CHP Milletvekili Mustafa Şentürkün açıklaması)

Gene hükümetin faşist güçler karşısındaki tavrının kaypaklığının bir göstergesi de MHP nin karşı hücumları sonucu geri çekilmesidir...

Öte yandan MHP, bir yandan barış demagogileri sallayarak, bir yandan iktidara tehditler savurarak güçlenmesini sürdürüyor. Kendi dışındaki sağ her geçen gün saflarına katıyor. Ve bugün, kendini hissettirir bir iktidar alternatifini, sahin öncü gücü olmuştur... Barıştan, kardeşlikten sözeden MHP, faşist canileri açıkça beslemekte, korumakta, cezaevlerinde bile onları yalnız bırakmamaktadır. «Sosyal Demokrat» hükümet ise halâ «aşırı sağa da aşırı sola da karşı» pozlarda öküç altında buzağı arıyor. Devrimcilerin dernekleri kapatılıyor, «nereden gelirse gelsin» yollu demagogilerle halkın gözüne kül serpiliyor. Bu kadar gerçeği gormemek için ya kor, ya da Finans-Kapital güdümünde «Sosyal Demokrat» olmak gerekir. Adamlar son model silahlarla donanmış gizli örgütler kuruyorlar, örgütler adına damgalar bastırıyor, pervasızca gizli örgüt adlarına yazışmalar yapıyorlar, Atom Enerji Merkezlerinde bomba üretiyorlar, Erzurumda, K. Maraşta bazı yurtsever yargı organları biraz üstlerine gidince «Erzurumda ve K. Maraşta olaylar çıkabilir, halk gergin» diyerek hükümeti ve yargı organlarını açıkça tehdit ediyorlar da, bir tek etkin anti-faşist davranış gelmiyor «sosyal demokrasi»den... Üstelik MHP yi suçlar nitelikte hükümet bildirimlerine Türkiye meydan okuyarak cevap verince hemen geri çekilmiyor, «biz MHP yi suçlamadık» deniliyor.

Türkiye denen geri kalmış ülke nicedir böyle «orta oyunlarıyla» idare edilir... Bunalmış dönemler «Kürtçülük», «Anarşi» yaygaraları koparılır, bombalar patlar, sıkıyönetimler gelir ve iller. 12 Mart faşizmi için «Kürtçülük» demagogisiyle yola çıkılmıştı. Gene ortalık «Kürtçü-

lük» «Bölücülük», «Anarşi» manşetleriyle doldu. Gidişi belli bir yol bu..

1978'in 1971'den en önemli farkı sivil faşist güçlerin daha etkin oluşları, geniş tabanlı faşist kitle örgütlerinin varlığıdır. Finans - Kapital, Türkiye ordusuna sonuna kadar güvenmeyeceğinin bilincindedir. Özellikle 27 Mayıs 1960 politik devriminden sonra faşist kitle örgütleri kurdurulmuş, 12 Mart faşizmi sırasında faşizmin kitle tabanının bulunmayışı, finans - kapitali faşist diktatörlükten erken dönme zorunda bırakınca faşist kitle örgütlerinin çalışmaları göze batar ölçüde arttırılmıştır. Yani Türkiye'de uzun süreli ve daha kanlı bir faşizm için finans - kapitalin geniş tabanlı faşist örgütlere ihtiyacı vardır. Bu görünüm II. Emperyalist evren savaşı öncesi emperyalist anlayışlarında (metropol) da ortaya çıkmıştı. Türkiye'de ordu gençliğinin devrimci geleneği finans - kapitali metropol tipi faşizme zorlamaktadır... MHP, Ülkü Ocakları diğer legal «üçüncü» örgütler ve kontr-gerilla, Esir Türkler Kurtuluş Ordusu, Yıldırım Komandolar gibi gizli örgütlenmeler bu amaca yöneliktir..

Bugün faşist örgütler görevlerini «başarıyla» sürdürmektedirler. Halk için «umut» görünümünde olan ve ordu gençliği içinde önemli sayıda taraftarı bulunan CHP iktidarı gün geçtikçe yıpranırken faşist örgütler güçlenmekte, birbir demagogiyle yığınları çevrelerinde toplayabilmektedir. Böylece finans-kapital bir taşla iki kuş vurabilmekte, halk için iki alternatif bırakmaktadır : Ya finans-kapital emrinde «sosyal demokrasi» ya «faşist örgütler».. üçüncüsü, yani devrimci örgütler alternatif olamamaktadırlar. Oyunun başarıyla oynanabilmesinde günahların en büyüğü çil yavrusuna dönmüş Türkiye devrimcilerine aittir. «Sosyal demokrat» iktidarın türlü çeşitli demagoyisine, faşistlerin hergün yeni boyutlara ulaşan kitle katliamlarına ve finans-kapitalin açık faşist diktatörlüğe sıçrama çabalarına rağmen devrimcilerimiz hâlâ birbirlerini yemekle uğraşırlar. Her köşe başında biri tünemiş «proletarya partileri», anti-faşist mücadeleyi ancak ve yalnız kendi öncülüklerinde mümkün görürler. Birleşmeden biraraya gelmeden ölümden korkar gibi korkarlar. Solda başsız develik böyle azıtarak sürüp giderken sağda Türkes öncülüğünde belirli bir toparlanma açıkça görülmektedir. MHP'nin 15 Nisan'da Ankarada yaptığı mitingde onbinleri bulan bir kalabalık vardı. 22 Nisan'da Türkiye İşçi Partisinin yaptığı ve «ilerleme» çizgisinin de katıldığı NATOYA HAYIR mitinginde ise kalabalık 5000 civarındaydı.

Son olaylar, Alevi-Sünni, Türk-Kürt ayrıcalıklarından finans - kapitalin nasıl yararlandığını ve yararlanabileceğini de göstermiştir. Finans-kapital elinde böyle bir kozu, devrimci hareket dağılık olduğu için tutabilmektedir. Devrimcilerimiz bu konuda da son derece uyanık olmalıdırlar. Sınıflar mücadelesi kızıştıkça mücadele hedefinden saptırılmaya, mezhepler, halklar geniş çapta birbirlerine düşürülmeye çalışacaktır.

Faşizmin yok olabilmesinin tek şartı, işçi sınıfı ve ezilen yığınların iktidaridir, demokratik halk devrimidir. Bugün önümüzdeki birinci görev, sömürüye, zulme karşı mücadeleyi birleşik bir devrimci parti ve cephe çevresinde örgütlemektir. Yaşanan olaylar görevimizin ağırlığını ve aciliyetini kafalarımıza çivilemelidir. Gruplar anarşisinin, 40 milyon Türkiye halkının iktidar mücadelesinde en büyük engel olduğu bilince çıkmaktadır.

FAŞİZME KARŞI DEVİRİMCİ DERLENİŞ !

Demokratik Kitle Örgütlerinin Eylembirliği Çalışmaları Üzerine

Türkiye halkını kasıp kavuran işsizlik pahalılık cehennemini hepimiz yaşıyoruz ve çalışan yığınlar için insanca yaşama ancak bir devrimle mümkündür diyoruz. Yani, fabrikalar, tarlalar ve tüm üretim araçları üzerindeki kapitalist kişi mülkiyeti yokedilmeli, emekçiler, siyasi iktidarı ve üretim-ileşimin planlamasını kendi ellerine almalıdırlar. Yoksa bu soygun, sömürü ve alçakça cinayetler düzeni sürüp gidecektir.

Devrim ise lafla yapılmaz. En başta, devrim isteyen sınıfı, yığınları çekip götürecektir öncü örgüt ister.. Başından beri anlatmağa çalıştığımız, Türkiye'de, böyle bir örgütün yokluğu ve ihtiyacıdır. Devrimci hareketi çekip götürecektir öncü parti yerine, Türkiye solu hepsi kendini «proletarya partisi» sayan guruplarla kaplıdır. Bunların kiminin adı parti, kiminin değil. Bizce takımın parti adının da bir anlamı yok.. Bu gurupların herbiri kendine göre yığın-taban çalışmaları yapıyorlar. Kimi öğretmenler içinde güçlü kimi öğrenciler, kimi de kadınlar.. Böyle olunca sözkonusu yığınlar içinde bu guruplar birbirini vurup duruyorlar.. O yığın içinde baş olabilmeleri diğerlerinin, «sapık», «goşist», «revizyonist» v.b. diye damgalanıp örgütten, yığından dışarı atılmasına bağlı görülmüyor. Bu gurup ilkeliliğinin yığın örgütleri içinde vardığı sonuçta, çok başlılık, örgüt yıkıcılığı, yığınların hedeflerini şaşırtma oluyor.

Türkiye'de devrim mücadelesinin başını çekecek bir partinin olmayışının yığınlar içindeki olumsuzlukları sınırlamakla bitmeyecek kadar çok. Fırkalar, metod ve biçim tartışmaları Derleniş gazetesinde sık sık gündeme geliyor. Biz bu yazımızda ağır, aksak var olan yığın örgütlerinin kendi aralarındaki eylembirliği çalışmalarını eleştireceğiz.

Baştan, dağınıklık ortamında çeşitli gurup ve yığın örgütü temsilcilerinin böyle bir çalışma içinde olmaları olumlu bir olaydır diyelim. Faşizme karşı mücadelede örnek bildiğimiz, büyük Bulgar devrimcisi Dimitrov, eylembirliğiyle ilgili olarak şunları söylüyor :

«Politik birliğin ilk şartı olarak neden ilkönce eylembirliği kurulmalıdır ?

Çünkü sermayenin ve faşizmin saldırısını püskürtmek için —emekçilerin çabalarıyla— kapitalizmi devirmek için ortak bir siyasal platformda birleşmeden önce bile— eylem birliği mümkündür ve zorunludur. Bu arada genel çizgiler etrafında görüş birliğine varmak ve proletaryanın vereceği kavranın hedeflerini tespit etmek için uzun bir süre gerekmektedir. Görüş birliği ise en iyi şekilde sınıf düşmanlarına karşı birlikte savaşırken —bugün— kurulmalıdır. (G. Dimitrov : Faşizme Karşı Birleşik Cephe) s. 121.

Ancak Dimitrov bu sözleri sosyalist ve sosyal demokrat partilerin yapacağı eylembirliği için kullanmıştır. Demokratik kitle örgütlerinin bugünkü eylembirliği çalışmaları böyle bir siyasal öz taşımamaktadır.

YENİ VERGİ TASARISI KİMİ KURTARACAK ?

«Sosyal demokrat» hükümetin vergi adaleti getirecek yasa tasarısı günyüzüne çıktı. Birbir vaatle, «halkça ve hakça bir düzen», «ak günler» parolalarıyla halktan oy toplayan CHP'nin yeni vergi tasarısı halk deyimiyle «dağın fare doğurmasından» başka şey olmadı. Tasarının parlamentodan hangi biçimle, hangi değişikliklerle çıkacağını ayrıntısıyla bilemeyeceğiz ama tasarı aynen yasalassa bile halk cephesinde vergi yönünden «aynı hamam aynı tas» olacak. Üstelik giderek artan hayat pahalılığı yüzünden işçinin - köylünün - dar gelirli memurun - esnafın sofrası daha da yavanlaşacak.

Nasıl mı? Önce hayat pahalılığındaki artış hatırlayalım. Son 5-6 ay içinde, tüketim mallarının fiyatlarında %40'ı bulan bir artış var. Şimdi 5-6 ay öncesi yiyebildiğimize, giyinebildiğimize sahip olabilmek için ücretlerimizin en az %40 artması gerek. Tasarı ile bunun sağlanamayacağı ortada. Şöyle ki : Ücretlerdeki artış getirilen özel indirimle % 25 civarında ola-

Ama her örgütün belli bir siyasi gurup tarafından yönetildiği düşünülürse bir siyasi özü taşıdığı da ortaya çıkmaktadır... Bizce asıl sağlanması gereken eylembirliği sosyalist guruplar arasındadır. Dağınıklıktan yakından herkes, eğer sözünün eri ise, bunun sağlanması yolunda davranmalıdır. Biz sosyalist guruplar için eylembirliğinin en iyi şekilde Devrimci Derleniş Komiteleri içinde sağlanacağına inanıyoruz. Birlikten yana (siyasi görüşü şu veya bu olabilir) her gurup fabrikada, köyde, okulda böyle komitelerin oluşması için mücadele etmelidir. Devrimci Derleniş Komiteleri, hem faşizme karşı daha tutarlı bir eylembirliğini hayata geçirecek, hem bu komitelerin sağlayacağı şartlarda işçi-köylüler önünde, militanlar önünde kıyasıya teorik savaş mümkün olacaktır. Buradan giderek parti sentezine ulaşmak mümkün olacaktır. Unutmadan belirtelim ki Devrimci Derleniş Komiteleri bir gurubun emrinde veya denetiminde olmayacaktır, böyle birşey düşünmüyoruz. O komiteler tüm sosyalistlerin sınıf düşmanlarına karşı birlikte davranacakları bir alan olacak, birlik-eleştiri-birlik prensibi hep önünde olacaktır. Bizim önerimiz bu... Ben eylembirliğinin bu düzeyde kalmasından rahatsızım, daha gelişmeli, güçlenmeli, daha işler hale gelmeli diyenler, birlik çöğlekleri atanlar bu öneriyi eleştirsinler, varsa kendi önerilerini getirsinler. Susuş kumkuması yeter artık..

Demokratik Kitle örgütlerinin mevcut eylembirliği çalışmalarına gelince.. Bizce tüm aksaklığına, eksikliğine rağmen zorunlu bir harekettir. Bu çalışmanın, bilinçlice yaklaşırsa şu yararları olacaktır :

1 — Faşist ve emperyalist güçler karşısında solun dağınıklığı bir ölçüde de olsa giderilmiş olacaktır.

2 — Çeşitli gurup ve yığın örgütlerinin üyeleri pratik içinde birbirleriyle dayanışacaklar, ortak mücadele anlayışı gelişecek, daha üst düzeydeki birlikler için bir önzemin yaratılmış olacaktır.

3 — Hatalar pratik içinde daha somutça görülebilecek, çeşitli örgüt ve gurup yapıları içinde isteristemez belli doğrultuda şartlanmış kişilerin, kendi örgüt ve guruplarının da objektif bir gözlemini yapabilmeleri sağlanmış olacak, gurupçu anlayış zayıflayacaktır.

4 — Emekçi yığınların kendiliğinden gelişen hareketine dağınıklığın verdiği zararlar az da olsa giderilecek, yığınların örgütlü mücadele eğilimleri güçlenecektir.

Eylembirliğinden beklediğimiz bu yararların gerçekleşebilmesi için şimdiye kadar olan çalışmalarda gözlediğimiz bir eksiklik mutlak giderilmeli, belli zaman aralıklarıyla veya güncel olayların gerektirdiği zamanlarda, tüm örgütlerin üye tabanlarına açık tartışmalı oto-kritik toplantıları yapılmalı, eylembirliğine yaklaşım ve pratik sorunlar tartışılmalıdır. Böylece gurupların düşünceleri kitleler önünde tartışılmış, giderek ayrılık noktaları açıkça belirlenmiş ve daha sağlam birlikler için birleşebilme noktaları ortaya çık-

cak. Aylık brüt ücreti 7000 T.L. dan aşağı olan ücretlilerin aylık özel indirim sonucu 600 ila 1000 T.L. arasında değişen oranda artacak. Ama, aması da var : ücret dışında gruplandırılan ve şu anda genellikle ücretten ayrı vergilendirilen yan ödeme, ikramiye, mesai gibi yan gelirler, bundan böyle ücretle beraber vergilendirilecek, böylece bunlardan ödediğimiz vergi iki kata yakın bir artış gösterecek. Sonuç : sıfıra sıfır, elde gene birşey yok olacak.. Hayat pahalılığı artıp giderken ücretler yerinde sayacak.

Aslında yeni vergi tasarısı, getirdiği kaşemeli vergi sistemiyle ücret artışlarını da belli ölçüde engelleyici bir nitelik taşıyor. Tasarıya göre, ilk beşbin liralık yıllık gelirden % 5, sonraki beşbin liradan % 10, sonraki onbin liradan % 15 sonra gelen onbeşbin liradan % 25, sonraki otuzbin liradan % 35, sonraki altmışbin liradan % 45, sonraki 140 bin liradan % 55 vergi kesilecek. Buna göre vergilendirme kapsamına giren, ayda 7 bin, yılda 84 bin lira geliri olan bir işçi ayda 1900 liraya yakın vergi ödeyecek. Şimdi bu işçimizin yeni bir toplu sözleşmeyle vergi kapsamına giren aylık ücretini 11 bin, yıllık ücretini 132 bin liraya yükselttiği-

miş olacaktır. Aksi halde, örgütler birbirlerine kapalı kutular olma durumlarını sürdürürlerse, eylembirliğinin daha üst düzeydeki birlikler için (parti ve cephe) getireceği yararlar çok azalmış olacaktır.. Elbette ki siyasi birlik ve cepheleşme tek başına eylembirliğinin bir sonucu olamaz. Ancak diğer ucada, eylembirliğinin bu doğrultuda hiç yararı olamayacağına da varmamak gerekir.

Demokratik kitle örgütlerinin sürdürdükleri eylembirliği çalışmaları, zorunlu olarak, adı ne olursa olsun (parti veya siyasi yayın organı), devrimci gurupların daha değişik şartlarda yapacakları eylembirliğini de gündeme getirecektir. Kitle örgütlerinin çalışmaları ne denli başarılı olursa, diğeri de o denli kolaylaşacaktır.

Bundan önceki çalışmalarda en zararlı etken, gurupçu tavırlar ve baş zorlamaları olmuştur. Kendikendine bazı misyonlar yükleyen kimi örgütler, eylembirliğini kendi güdümlerine sokmağa uğraşmışlar, başaramayınca da dağınıklığı körüklemişlerdir. Örnekler çok : Ulusal Demokratik Cephe çağrısı yapıldığında «Toplumsal İlerleme»ci İKD ve TUS-DER önce eylembirliğini UDC ye kanalize etmeye çalıştılar. Başaramayınca işçi sınıfı adına (?) konuşarak, diğer örgütleri küçükburjuvalıkla suçlayıp eylembirliği çalışmalarından ayrıldılar. İşçi sınıfı adına ahkam kesen bu kişiler DİSK teki altüstlükten, UDC çağrısının Türkiye devrimci ortamından hakkettiği cevabı almamasından sonra yeniden eylembirliğine döndüler. Maksud «Dostlar alışverişte görsün»dü.. Ocak ayı içinde Ankara'da yapılması düşünülen miting «Devrimci Yol» pankartının taşınıp taşınmayacağı tartışma konusu edilmesi ve karşılıklı katırlaşmalar sonucu havada kaldı.. Gurup katırlığı olayı, 30 örgütün tabanındaki onbinlerin, çökmekte olan MC ye nefretlerini, yeni iktidardan taleplerini dile getirecek böyle büyük bir eylemini engelledi.

Gene aynı anlayıştan hareket edilerek nicelik ve nitelik olarak eylembirliği çalışmalarına direk girmeleri gereksiz örgütler oy hesabı yapılarak çalışmalara sokulmuş ve hantallık giderek artmıştır. Bu tür davranışlara bir an önce son verilmesi, gurup çıkarlarının hareketin genel çıkarlarının önüne çıkarılmaması gerekir. Eylem birliğine yaklaşım, faydacı bir anlayışla olmamalı çalışmaların disiplinli olması sağlanmalıdır. «Örgüt bağımsızlığı» anarşizme kaydırılmamalıdır.

Bugünkü çalışmaların önemli bir eksikliği, işçi sınıfının yığın örgütleriyle, sendikalarla olan kopukluktur. Bu konuda daha önce yapılmış çağrılar, çalışmalara katılan gençlik ve memur örgütlerine düşen hatayı azaltıyorsa da işçi sınıfıyla ilişkilerin sağlanması için ısrarlı olunmalı, DİSK, bağımsız devrimci sendikalar, eylem birliği pirenşiplerin kabul edecek TÜRK-İŞ'e bağlı sendikalara çağrı yapılmalıdır. Sendikaların çalışmalara katılma biçimi, tüm gençlik, memur ve sendika örgütlerinin katıldıkları bir toplantı da saptanmalıdır.

Köylülüğün çalışmalara katılabilmesi için tüm devrimci örgüt ve guruplar, devrimci kooperatifler kurma, geliştirme görevini bilince çıkarmalı, KÖY-KOOP'un bu yoldaki çabası desteklenmelidir.

ni düşünelim. Hesaba vurduğumuzda aylık vergi, yaklaşık 3800 TL. tutacak, sonuçta uzun mücadeleler sonucu aldığı 4 bin liralık aylık ücret artışından eline geçen, 2 bin TL. civarında kalacaktır.

Uzun boylu hesaplara girmek de gereksiz. Tasarının ne denli halktan yana olduğunun göstergesi, püf noktası var elimizde : dolaylı vergiler. Biliyoruz, dolaylı vergiler işçi Memedinde, patron Koc'unda günlük harcamalar (çay, sigara vb.) sırasında farkına varmaksızın ve eşit oranda ödedikleri vergilerdir. Yeni vergi tasarısı dolaylı vergileri azaltmayacağı gibi arttırmayı da amaçlamaktadır. Bu ne «halktan yana» perhizi, bu ne dolaylı vergi arttırın tırşu beyim?» Çevir kazı yanmasın, ahali uyanmasın.

Sömürücü sınıfların vergilendirilmelerine gelince.. En başta köylümüzün, esnafımızın yakapisi olmuş tefeci - bezirgânlığı sil bir kalem. Onun ne defteri var ne de kitabı. Allahsız, kıtapsız asalak sürüsü tefeci bezirgânlık defterde kitapta görülmez ki giderini gelirini bilesin. Bir yıl öncesinden köylümüzün tütününü, fındığını, kuzusunu, çayırının yüzünü öylesine (Devamı Sayfa 15'de)

Karma Değil Karmakarışık

Dr. HİKMET KIVILCIMLI

Hükümet Programı baştan sona okununca edinilen ilk genel izlenim şudur :

1 — HIÇ YAPILMAYACAK HER ŞEY

Hiç bir şey yapamayışın melankoli denilen karasevdası içinde, her şeyi söylemiş görünmek. Bir koca gazete sayfasını dolduran Program içinde 50 yıldır işitilen : «Muasır Medeniyet Seviyesi» Klişe olarak : «Çağdaş Uygarlık Düzeyi» biçimine çevrilmiş. 50 yıldır bilinen : «Türk Silâhli Kuvvetlerinin Demokratik Rejime ve Anayasa düzenine bağlılığının en açık delili» bilinen «Muhtıra» ile verilmiş.

Ne yapılacak ? En başta ;

«Zorunlu reformların hiç beklenmeden gerçekleştirilmesi» deniliyor. «Zorunlu» nerede başlar, nerede biter ? Kim bilir.

En son : «Herhalde artık Anayasanın öngördüğü reformların yapılmadığı veya ele alınmadığı söylenecektir.» deniliyor. Demek maksat ağızları tıkmak. «Reform» diye tutturulmuş. «Alın size reform» denilecek. Hiç değilse «yapılacak» mı Reform ? Şart değil : «Ele alınma» da yeter.

Programın genel sözleri bunlar. «Dengeli gelişim», «Dinamik bir yapı», «Siyasal değişme», «Temel yapısal ve kurumsal çözümler» için «Cesaretili adımlar», sıralanmış. Şirin, güzel sözler. Yapılacak İşler hangisi ?

«En kısa zamanda ilgili Bakanlarca yüce Meclislere ve yüce Milletimizin Bilgilerine sunulacaktır.» deniliyor. «Düşük gelir» den kurtulmak için : «Yol uzun» dur. «Kalkınma» için «Uzun vade» isteniliyor. Öyleyse «En kısa» olan iş nedir ? Önümüze mahut «Strateji» çıkıyor. «İlk aşama» olarak, temel : «Toprak-Eğitim-Maliye» gibi temel Reformlar sayılıyor.

2 — BOYUNA DEĞİŞİR DENGE

Bunlardan tek dişe dokunan Toprakla ilgili Reform şu :

«... Bir ailenin bölgelere ve toprağın cinsine göre tespit edilecek bir büyüklükten fazla toprağa sahip olmasını engelliyecek «Toprak Reformu Ön Tedbirler Kanunu».

Daha «Reform» yok, «Ön Tedbirler Kanunu» gelececek.

Oysa, «Ön Tedbirler» değil, «Toprak» Kanununu 2. Emperyalist Evren Savaşından önce Tekparti'nin İ.İ. Paşası Başvekilken «Meclise sunmuş» idi. İkinci «Aile başına» Amerikanvari 500 dönüm bırakılacaktı. Sonra bu alaturkalaşmış adım başına 5000 dönüme çıkarıldı. Böylece toprak ağası ev halkına en seçme topraklarını beşer bin dönüm dağıtıp kanundan sıyrıldı. Gene de İ.İ. Paşa'nın nasıl tekerlendiğini biliyoruz.

Şimdiki Paşa'lar. «Silâhli Kuvvetler» ellerinde olduğu için tekerlenmezler mi ? Komutan ne ? Bir Memur. Memur kim ? Hükümet emrinde. Şimdi tersine Hükümet Komutanın emrinde. Bu ne kadar sürer ? Bizde olağan şey bu.

1937'lerde İnönü hem «Paşa» idi, hem «Başvekil» idi. Karşısında şimdiki gibi sürüyle başka Parti de yoktu. Yalnız Ordu : Çakmak Paşa'nın, Devlet, Gaazi Paşa'nın emrinde idi. İnönü Hükümeti : bir işaretle düşüverdi. Bu gün de öyle oldu. Devletle Ordu başları. «git» deyince Hükümet gitti.

1937'ye göre bir fark var. O zaman hükümet ilerici idi ; şimdi gerici. O zaman Ordu gençliği tarafsızdı ; şimdi Toprak Reformundan yana... Ama Ordu «hierarchy»ye bağlı. Hierarchy'nin tepesinde Komutanlar oturuyorlar. Kuvvet Komutanları gençliğin tutumunu amortize etmek (öldürümlemek) için başa geçtiler. En üstte Devlet Başkanı bu işi ayarlıyor. Karşıda bütün Partiler, Orduyu neresinden ısıracaklarını hesaplıyorlar.

Böyle durumlara eskiden «Muvazene'i Mütedavile'e Dâlme» derdik. Öztürkçede : «Boyuna Değişir Denge» adı verilir. Burada kim kurtsa, o «partiyi kazanır». Saf kuzucuklar birer ikişer veya toptan yenir.

3 — KURLARIN ULUYUŞU

Parababalarından daha kurt kimse olamaz. Kurt bulanık havayı sever. Parababaları da bayılırlar böyle bulanık Politika havasına. Kaç taşla kaç kuş vuramazlar ki :

1 — Süleyman Bey Türk Parasını düşürdüğü için görevini bitirdi. «Baba bir hırsız tutum» a dönmüştü ekonomi. «Al getir, gelmiyor, Koyver, gitmiyor». Ordu Süleyman beyi koyvermekle sevabına girdi. AP'ye kahir yüzünden lütuf oldu.

2 — Bütün kötülükler Parababalarının tekelciliğinde değil, hâşâ : Suç kişi Süleyman'da. Ordu Süleyman'ı atınca, yerine koyduğu Erim'le her yer günlük gülistanlık olacak. Estirilen hava bu.

3 — Hepsinden yamanı Ordunun çıkardığı tozdan, dumandan hazır gözü görmeyen, Ordu da, Vatan da Millet te Ortak Pazar denilen emperyalist Anavatanları emrine aktarılacak. Hemen bütün Yabancı Parababaları ile son günlerde harıl harıl pişirilip kotarılan anlaşmalar, Müdahalenin yarattığı sis perdesi ardında başarıyla gözden kaçırılıyor. Türkiye aktarılsın. Sonu kolay!

4 — Halkın içinde, Ordunun içinde Patlamasız bu kalıp değiştirilmez darboğazı da hele bir atlatılsın. O sıra yapılacak «Ruh yatırımları» ile, gelecekte «oy davarlarımızı» gene Parababaları yönünde ürkütme hazırlığı tümlenecektir. DP'nin ve Ecevitçi CHP'nin şimdiden değme dağlara konamayışları o yatırımlardandır. Ve ilh., ve ilh...

Bütün Bezirgan Parti kurtlarının çeşitli saman altından su yürütmeleri, hep «Bekle gör» diyen VAKİT KAZANMAK manevralarıdır. «Kandıralı Nihat Bey'in Hükümet Programı, tam o Parababalarının Vakit ve, Reklam kazanmaları için biçilmiş kaftandır. Bunu Programdaki «Toprak Reformu» için yazılanlardan daha iyi hiç bir şey gösteremez.

4 — GELMEZ AYIN ÇARŞAMBASI

Toprak Programı 5 madde. Ana madde, temiz iş almak için «Altı ayda» çıkarılacak olan «Tedbirler Kanunu.» Büyük arazi yasağını uygulayacak öteki 4 madde büsbütün «develeri güldürecek» şeyler. Programın dili ile aynen sıralayalım :

1 — «Başbakanlığa bağlı Örgüt» yapılacakmış, o iş için. Uygulayın bu güntü sistemde : 1 milyonu bulan Kapıkule memur sayısı içine yeniden 100 binlerce yeni memurcuklar katılacaktır!... İşsiz Aydınlık sokaklar dolusu olduğuna göre, bu maddeden kolayı yok.

2 — «Reform aracı... Tarım Vergisi» konulacakmış. Bu da sayısı artacak memurlara taze, maaş sağlayacağı için, bütün Kapıkulları kalabalığının (Asker-Sivil bürokratların) şiddetli alkışlarıyla karşılanacak. Ancak bir şey var : Bu vergiyi hangi «Tarımcı» ödiyecek ? «Tedbir Kanunu», hiç değilse lâfta, Büyük Arazi sahiplerini «kaldırılacak» değil mi ? Öyleyse, kapıkullarının ağızlarına çalınacak bir parmak bal Tarım Vergisi'ni, —«dalavere, malavere»,— gene Küçük Ekinçiler ödiyecek.

Buraya dek Parababaları için «Reformu» halkın gözündeki taşınmaz yük etme prensibine uygun ve buna Kapıkulları gık diyemezler. Ondan sonraki 2 madde büsbütün yürekler acısı :

3 — «Devlet Örgütü» ile «KREDİ, FİYAT çelişkilerini kaldırmak». Evet, Program, Bezirgan Ekonomi'nin taptığı Pazar kanunlarını Devlet eliyle «Kaldırılacak» ! Bu Osmanlı «Muhtesip Ağalığı» için, Çarşıya kaç yüz bin değnekli Subaşı gönderecek?... Devletin arabasına bindiği düzen Kapitalizm olacak ; ama Devlet Kapitalizmin hiç şakaya gelmeyen Fiyat ve Kredi Kanunlarını, silâh gücüyle «kaldırılacak» ! İnsanlarla böylesine alay edilir mi ? Hükümet minderde çıkmadan, güreşte yenileceğini ilân ediyor.

4 — «Kadastro, harita çalışmaları» : anlaşıldı mı «Vehbi'nin Kerrâkesi» ? «Kerrake» ne midir ? Cici kızların kışa girerken butlarını örttükları «Maksı» dir : iç ayıbı görünmeyecek ve üşütmeyecek topuğa dek kaftan, bizim bildiğimiz Hükümet «Toprak Reformu» na «Harita ve Kadastro» maksisini giydiriyor!..

Toprak Reformu mu ? Ne demek. 6 ay içinde «Tedbirler» i Meclisten çıkar (şakaya gelirse).

Uygulama mı gerek ? O da «Kadastro» çabukluğu ile yapılacak. Kadastro ne zaman biter ? İ.İ. Paşa, ilk «Toprak Kanunu»nu «Büyük Meclis» e getirin henüz tekerlenmediği gün hesabını yapmıştı : Kadastro Türkiye Toprağına 500 yılda belki yapılır!... «Harita» ya gelince : bu işe CIA'nın sermayesi yetmez. U. S. Amerika'yı satın almak gerekir.

5 — «TIP» İK MARTAVAL YOK : «PLATFORM» VAR

«İşte böyle Mehmed-Ağa» ! Bütün «Partiler üstü» Yeni-Mehmedağalar ağızlarını açmışlar. Bizim Mehmedali Ağa'dan Behice Ağa'ya, Nihad Ağa'dan Süleyman Ağa'ya, İsmet Ağa'dan Kayserili ve Bozbeyle Ağalara dek bütün eski, yeni, gerici, ilerici kurtlar, hep T. İşçi Partisi'nin «Faşist eğilimlere kapılmayan» şu bildirisinde toplanıyorlar :

«Demokratik haklarla ilericilerin can güvenliğini teminat altında tutarak, BÜTÜN SOSYAL SINIFLARIN (yani Tefeci-Bezirgan ve Finans-Kapitalistlerin de en başta tabii) siyasi AĞIRLIK'larına sedbestçe ortaya koyacakları bir ortamda SÜRATLE genel seçimlere gidilmesini istiyoruz.»

Bu maskara «Siyasi ağırlık» kimde var ? Herhalde bir deri bir kemik İşçi Köylü yığınlarında yok. «Süratle seçime gidilince» kim «ağır» basacak ? Belki : yağlı pehlivan Süleyman Bacanak ve kaçak güreşen Feyzioğlu-Bozbeyle içgüvenleri ile bir kaç ciroz Paşa... Toprak Reformunu değil, onu «istiyoruz.»

Hayır, Baylar Bayanlar, sizin ne istediğinizi biliyoruz : tabandan gelen Ordu tepkisini, tepeden gelen Kartları değiştirme yönünde kazasız belâsız şapa oturtmak istiyorsunuz. Tehlikeli perende.

Biz iyi dilekli saf çocuklara bir daha duyururuz. Demokrasi'nin tek dayanağı genellikle İşçi-Köylü yığınlarının davranışı ile, özellikle Köye kıyasıya Hürriyet, Toprak ve Bereket sağlayacak sosyal Devrimle gerçekleşir.

Bu devrimi, İşçi-Köylü yığınlarının girişimine-örgütüne-kontroluna dayandırmadıkça, dünyanın bütün Silâhli Kuvvetleri de bir araya gelse başaramaz. Ama, örgütlü İşçi Sınıfı, birkaç haftada örgütleyebileceği büyük Köylü yığınlarımızı en yüce Demokratik düzeye ve bilince eritirir.

Toprak Reformu diye soyutlaştırılıp kuşa çevrilmek istenen Hür (Özgür) oluşumun Politik ve Sosyal Platformu : İthalât malı zaman ve Adaptasyon'larla boşuna çıkmaza sokulmamalıdır. O Platform : İşçi Sınıfı Partisi'nin Türkiye'deki aktüel karşılığı Vatan Partisi Programı içinden başka yerde aranmamalıdır.

Sosyalist, Sayı : 23 (6.4.1971)

derleniş yayınevi

Dr. HİKMET KIVILCIMLI

- 1 — Oportünizm Nedir ?
Halk Savaşının Planları
Devrim Zorlaması Demokratik Zorlama
(Üç kitap birarada) 50 TL.
 - 2 — TARİH TEZİ 25 TL.
 - 3 — Türkiye'de Kapitalizmin Gelişimi 25 TL.
 - 4 — Emperyalizm Geberen Kapitalizm 20 TL.
 - 5 — Genel Olarak Sosyal Sınıflar ve Partiler 10 TL.
- 250 TL. ve daha yukarı isteklerde % 25 indirimli, ödemeli gönderilir.
- İsteme Adresi : İbrahim Müteferrika Sok.
Fazilet Han No. 4/111 Ulus/ANKARA

Yeni VP'nin Demagojide Devrimi

(2)

YENİ VP'den, ANARŞİ YOK! BÜYÜK DERLENİŞ ÜZERİNE DEMAGOJİLER DEMAGOJİ : 1

Yeni VP şefleri, geçen yıl yaptıkları Yeni VP birinci olağan kongresinde, boş bulundular: o zamana dek karınlarında sakladıkları «inkâr» (Anarşi Yok! Büyük Derleş! in inkârını) kusarak içyüzlerini açığa vurdular. Herkesin gözü önünde: «Anarşi Yok! Büyük Derleş!, olağanüstü soyuttur, subjektiftir, iyi dilektir!» diyerek Anarşi Yok! Büyük Derleş! e küfürler yağdırdılar. Ve Kıvılcımlı Ustanın bu «olağanüstü» somut parolasını resmen, eşşekçe küçümseyerek red ve inkâr ettiler.

Onların eneski Sosyalizme içten yönelttikleri bu kallesçe saldırı, Devrimci Derleş'in ilk sayısında şöyle eleştirildi :

«Kongrede sizlerden zavallı bir siyaset çücesi, Ustanın Anarşi Yok! Büyük Derleş! Bayrağına, «subjektiftir, soyuttur» diyerek küfürler etmedi mi?

«Yine kongrede iyiniyetine ve çalışkanlığına rağmen, megalomaniden ayakları yerden kesildiği için azbuçuk kullanabildiği kışla mantığını da yitiren genel başkanınız, Anarşi Yok! Büyük Derleş! i «olağanüstü iyidilek» olarak değerlendirip küçümsemedi mi?

«Sizlere göre Usta Dr. Hikmet Kıvılcımlı «soyut, subjektif, olağanüstü iyi dilek»lerle uğraşan bir «ütopya» cı değil mi?

«Anarşi Yok! Büyük Derleş!, «olağanüstü iyi dilek» miş, yani hayal çelebice kuruntu.

«Usta Dr. Hikmet Kıvılcımlı, «olağanüstü iyi dilek» olarak Bülent Ecevit'in konuşmalarını değerlendirir. (CHP ve Küçük Üretmenlerimiz kitapçığında)»

«Bizim Yeni VP nin kendi kendilerini kurmay ilan eden zavallıları da, Anarşi Yok! Büyük Derleş! i değerlendirirler «olağanüstü iyi dilek» diye. Yani Ustanın silahıyla Ustayı vurmaya kalkarlar.

«İşte buna göz yummayacağız. Geç de ol-

la tartışsak, işte benim bilinçsizliğim sıtır. O zaman da ben, liderliğimi kaybederim. Dolayısıyla de. devrimle, veyahut falan grubun yapacağı devrimle, ki yapılmıyacak mutlaka, yanlış düşüncelerle devrim olsaydı...

H. K. : Devrimci teoriziz olmuyor. En büyük ustalar bunu söylüyor.

D. (devamla) : Olmıyacaktır ama, arkadaşlarımız sınıfsal yapıları, kökenleri, uzun süre sizin deyiminizle çıraklık döneminden geçmemiş olmaları, bir Parti disiplinine alışık olmamaları.. arkadaşları nereye götürceği bellidir. İçinde bulunduğumuz durum birtakım provokasyonlar da öneriyor. Yani eğitim diyorun ben, kendi kadrolarımız içerisinde. Bu kadar.

H. K. : Teşekkür ederiz.

Ordu meselesi bu, çocuklar. Yani, biz bir şey icat etmiyoruz, uydurmuyoruz. Bir anlamda, evvelâ yorum, aydınlatma yapıyoruz. Bizde Ordu, belirli siyasi devrimlerde vurucu güç olmuş. Var mı bunu inkâr edecek adam? Hiç kimse inkâr edemez. Etse, deli deriz ona artık, çünkü, olan bu.

Ondan sonra, böyle bir geleneği, nereden geliyor diye arıyoruz. Bununda, o Dirlik Düzeni dediğimiz çağdan kaldığını görüyoruz. Ve bu çağ, beribenzere geleneklerini hemen yitirmiş çağ değildir.

Onu da anlamıyor o, Sosyalist Beğcikler diyorun ben onlara. Anlamıyorlar. Gelenek yüzlerce yıl yaşar. O diyor ki, madem ki devlet kurulmuş.. Şimdi bize Devleti tarif ediyor. Devlet, işte hâkim sınıfın âletidir. Ordu da devletin parçası mı? Evet. Öyleyse o da hâkim sınıfın... Anladık kardeşim. Bu alfabetidir, Marksizmin alfabetisi. Bunu bilmiyen adam, zaten Marksizm adına bir harf dahi ağzına alamaz. Ama politika, alfabe tekerlemeleri değildir. Politika: Cebri'î âlâ'dır. Yani, cebri'î âlâ deriz biz, şimdi ne diyorlar? Yüksek matematiktir ve cebir matematiğidir. Her ân değişen momentlerin izlenimi ve onun içinde kafa kaybetmek kavgasıdır, savaşıdır.

Biliyoruz, yani o matematikte, cebirde, meselâ (3 + 5 + falan = şu) dediği zaman, burada artı olan, eşitin öbür tarafına geçti mi ne olur? Eksil olur. Tersine döner. Aynı şey, bütün sosyal, politik olaylarda da var. Diyalektik lâf değildir, boş bir formül değildir. Varlığın ve toplumun en yüksek hareket kanunudur. Bunu bilmiye mecburuz.

İşte Ordu meselesi de, bu diyalektik yüksek cebir problemi gibi konulacak bir konudur. Klasik anlamıyla, evet: Devlet odur, Ordu budur. Amâ bir ordu hakkında, meselâ Çar Ordusu hakkında bakın Lenin ne der?

«Halkın öfkesi ne kadar derin olursa, Çar Ordusuna o kadar güvenebilir ve memurlarda durakasma o ölçüde artar.»

diyor. Bunun anlamı? Çar Ordusu nedir? Dünyanın en müstehit, en gerici rejiminin ordusu demektir. En gerici devletin bir parçası demektir. Ama bu parça bile, ne oluyor? Eğer halkın öfkesi derinleşirse, Çar ordusuna bile güvenemez, diyor. Bunu Lenin söylüyor. E, hani bu Çar ordusuydu? Değil mi?

Bizim Ordu Çar ordusu da değil. Bizim Ordu Çarı devirmiş. Değil mi? Meşrutiyet'te müstebit Abdülhamid'i devirmiş. Cumhuriyet'te, doğrudan doğruya padişahlığı. Çarlığı kaldırmış. Böyle bir Ordu. Yani kaldırmakta öncü olmuş. Böyle bir geleneği olan Ordu. Çar ordusu da değil.

O halde biz bugün böyle bir Ordu vurucu gücü bulunan ülkede, gerçek Marksist devrimci olarak, bu Ordunun devrimci eğilimini değerlendirmeyecek miyiz? Değerlendirdik mi, hemen: Devleti bilmiyoruz. Ordunun devlet olduğunu anlamıyoruz, falan diye, iki tane çocuk kalkacak, bizi haşlıyacak ve biz de: Peki, diyeceğiz, haklıdır bunlar, çünkü Marksizm konuşuyor!...

Bu Marksizm değil: bu Marksizm Softalığı.. Bizim en çok korktuğumuz şey de budur. Bizim değil yalnız tabii. Marks'ın, Engels'in, Lenin'in: «Allah bizi bu Marksistlerden kurtarsın» dediği adamlar bunlar. Şimdi de bizim karşımıza çıkıyorlar.

E, ne yapalım? kendileriyle arkadaşça oturup konuşma fırsatı da vermiyorlar. Yani, gelin tartışalım, değil mi? Bir yağın önünde. Elbêt bir hakem olur insanlarımız. Ona da yaşamazlar. Âlimdirler, yazarlar. Ve kim insanları mâhkûm ederler.

Bir dinleyici : Hocam, yaşamaışının sebepleri var, Şimdi... Bu arkadaşlar... Biz Siyasal'da kalyorduk, daha o zaman... Siyasal'da kalyoruz. Şimdi, diyorlar ki, Doktor kimde yazıyorsa, o haklıdır. Ve sizin belli bir dönem revizyonist ve oportünist.... de yazdığınız için ki bugün eleştiriye kalkmışlar, daha sonra Aydınlık, Kırmızı Aydınlık çevresine geçince, işte bakın biz haklıyız, falan diyorlardı, yani. Belirli bir ideolojik süzgeç yerine kullanılıyordu. Taban bunu biliyor. Ve... edersiniz beyefendilerle, ki buna yansırılar mı, tamam... Gördüğünde tecrit edecektir. Altan gelen hareket mutlaka tapayı attıracak. Yani adamlar bilerek yapıyorlar bunu. Tabandan ürküyorlar.

H. K. : Evet. Tabii, tabii, Sadece, ben ona vere siye havlamıyorlar, diyorum. Vakıfa havlamak değil! Onun bir anlamı da var. Yalnız, tabii, gene de biz hiç değilse konuşma şeyimizde, ortamımızda daima serinkanlıca, olayları ele alıp onları değerlendirme metodumuzdan kopuşmıyacağız. Heyecana kapılıp onlarla horoz dövüşüne girişmeyeceğiz.

Bir dinleyici : Hocam, bir şey sorabilir miyim?

H. K. : Buyurun.

sa üzerimizdeki «Eneski Sosyalizm üniformasını çekip çıkaracağız. Ve o üniformanın içine gizlediğiniz hasta, megaloman ruhunuzu Türkiye Soluna teşhir edeceğiz.» (Devrimci Derleş - sayı : 1)

Yeni VP kurmayları bizim bu eleştirimize tek sözcükle olsun cevap vermediler.

Eğer onlarda zerrece proleter ahlaki ve dürüstlük kalmış olsaydı böyle bir eleştiri karşısında tutacakları iki yol vardı:

Ya kalkarlar, Anarşi Yok! Büyük Derleş! in, «olağanüstü soyut, subjektif ve iyi dilek» olduğunu ispat ederlerdi. O zaman biz de katılırdık kendilerine. Ya da adam gibi mertçe özleştirilerini yaparlar ve Anarşi Yok! Büyük Derleş! Bayrağı altında saf tutmuş olan bizlere katılırlardı. Oysa onlar bu iki yolu da tutmadılar.

Anarşi Yok! Büyük Derleş! e böyle yekten açıkça küfretmekle kendilerini ele vermiş olduklarını anlayınca; yılan gibi kıvrılarak bir dönüş yaptılar. Ve yukardaki demagojinin tam karşıtı olan yeni bir demagojiye sarıldılar. Şimdi onu görelim:

DEMAGOJİ : II

Yeni VP nin, yeni sosyalisti 14 Haziran 1977 de, yani Anarşi Yok! Büyük Derleş! in yeni VP şihlarınca «olağanüstü soyut, subjektif, iyidilek» olarak değerlendirildiği kongreden tam altı ay sonra şunları yazar:

«İttifaklar sorunu adı altında alınan karar, (Devamı Arka Sayfada)

(D. (devamla) : Emperyalizmin ordu içerisindeki etkisi.. 60'tan sonra değişmiş midir? CIA ajanları, yani ordu içerisinde onun da bir ideolojik eğitimi var mıdır? Bunu...

H. K. : Tamam çocuğum. Oraya geldik zaten. Yani, Ordunun neden bizde devrimci gelenek sahibi oldu ğunu, böylece tarihin belirli süresinin geleneklerinden, göreneklerinden kalma elemanları koyuyoruz, ve teorik man tatmin ediliyoruz. Demek temelsiz bir devrimcilik değil, tesadüfen değil, Türkiye ordusunun Fransız ordusu gibi olmayıp ta, devrimci oluşu. O zaman, daha bir güven geliyor bize. Yani, Türkiye'deki Ordunun devrimci kanatla ilişkilerinde daha çok yararlanma fırsatı var. Ve, o zaman, işte ikinci safhaya geliyoruz.

Bugünkü Türkiye'nin ordusunda böyle bir devrimci gelenek varsa ve bu gelenek ciddiye, bunun karşısında bizim tutumumuz ne olacak? Problem bu. Yoksa: Ordu kimin ordusudur? Öne tepeden kim atar? CIA ajanı girmiş midir? Tabii girecek. Armut mu tophıyacak? Ama biz devrimciler, bunun karşısında: Bu nasıl olsa CIA ajanlarının emrindedir, burjuva devlettir, binaenaleyh vur abalya, dersek... Ordu küçükburjuvadır. çocuklar. Yani, küçükburjuvanın karakteristiğini biliriz. Küçükburjuvazi, küçük mülk sahipleri: bir uçtan, bir uca gider. Biz de küçükburjuvayız ya, yani aydınlık da. Biraz modernce şeyimiz var, kabuğumuz, ama biz de öyleyiz. Ve onun için zaten karşımızda bütün çarpışanlar da, bir uçtan bir uca gidiyorlar. D.. arkadaşın örnek vergidi gibi. Yani bir yerde kalmıyorlar. Bu, küçükburjuva dediğimiz insan kümesinin alnyazısı. Ordu da böyledir.

Şimdi, Ordunun bu yapısı, küçükburjuva yapısı gözönünde tutulursa: Devrime de gider, Faşizme de gider. Biz onun devrime giden yanını değerlendirmek tutmak ve elimizden gelirse kazanmak zorundayız. Ve bunun için ama, sadece ona küfretmekle, yani Orduya karşı çıkıp aramızı bozmakla hiç bir şey kazanılmıyacağını, tam tersine onu kazanmak için ayrıca bir savaş vermek gerektiğini unutmıyacağız. Yani bizim bilincimiz bunu emreder.

Ordudan bu bilinci bekliemeyiz. Ordu küçükburjuvazidir. Binaenaleyh o, zamanın ağır basan eğilimi hangi tarafa ise, o yönde silahını çeker bir savaş yapar. Bunun sonucu sosyal sonuçları onun için o kadar önceden plânlaştırılacak sonuç olmaz. Çünkü Ordumu zun yetiştirilmesi, demin de söyledik: Lâsiyası'dır, yani siyasetle uğraşmaz Ordu. Niçin? Onu biliyoruz. Bir avuç vurguncu Finans - Kapitalist, Tefeci - Bezirgan: Ordunun içinde belirli tepelerdeki bir avuç insanı eline geçirdi mi, onu istediği gibi kullanabilir. Onun için...

Vatan partisinin diğer sosyalist parti, Devrimci Demokratik Güçlerle ilişkilerini belli bir prensibe bağlamaktadır. «İttifaklar sorunu» kararı «Anarşi Yok! Büyük Derleniş» prensiplerinin hayata geçirilmesi, parti kongresi tarafından resmileştirilmelidir.» (Yeni VP- a.g.y.)

Yeni VP nin bu görüşü, (daha doğrusu demagojisi demek gerekir. Çünkü bu söylediklerine kendileri de inanmamakta, sadece durumu idare etmek, ve tabanlarındaki sağlıklı unsurların uyanmasını engellemek için böyle demagojiye başvurduklarıdır) Devrimci Derleniş'in üçüncü sayısında şöyle eleştirilerek mahkum edildi:

«Yeni VP nin tekke kongresine katılan herkes bilir ki, orada resmileştirilen bir şey varsa o da Anarşi Yok! Büyük Derleniş! in «iyi dilek» (!) «olağanüstü soyut, subjektif» (!) olduğudur. Gerçeklik böyleyken bugün yeniden Anarşi Yok! Büyük Derleniş! i nasıl ağızınıza alabiliyorsunuz? «Soyut, subjektif» ve «iyi dilek» tir diyerek inkâr ettiğiniz bir tezi nasıl hayata geçireceksiniz?

«Sonra Anarşi Yok! Büyük Derleniş! Proletarya Partisinin reorganizasyonunun prensipleridir. Yani bu prensiplerin hayata geçirilmesiyle gerçek Proletarya Partisine varılabilir. Partiye varıldıktan sonra ise, Anarşi Yok! Büyük Derleniş! prensipleri hayata geçirilmiş olur. Sizler, o prensipleri inkâr ederek kendinizi, bir grupçuk olduğunuz halde «parti» ilan ettiniz. Hala ne diye ittifaklar sorunu kararı, «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» prensiplerinin hayata geçirilmesi, parti kongresi tarafından resmileştirilmiştir» diye geveleyip duruyorsunuz?

«Bakın Usta bu meseleyi nasıl koyar:

«Bir Proletarya Partisinin ve proletarya bilinci hareketin Türkiye'de doğması için ÖNCE DERLENİŞ (Yani Anarşi Yok! Büyük Derleniş! prensiplerinin hayata geçmesi) LAZIM (Biz majiskülledik)» (Dr. H. Kivılcımlı - Aktaran Devrimci Derleniş, sayı : 1).

«Ancak o derlenişler, Derleniş Komiteleri onların kurdukları Halk Uyanış Güçleri kendi çevrelerinde gördükleri olanakları ve başarıları örgütlenmeleri merkeze doğru yavaş yavaş getirdikçe, elbet Türkiye ölçüsünde bir büyük merkez komitenin teşekkülü ile, daha yeni bir örgütlenme merhalesine geçmek artık günün meselesi haline gelecektir.

«O broşürde anlatmak istediğimiz bunlardır.» (Dr. H. Kivılcımlı)

«İşte, Anarşi Yok! Büyük Derleniş! in yolunu» Usta apaçık koyuyor.

«Yeni VP nin «ittifaklar politikası» ise, bu öneriyi, «kongremiz (.....) tek parti içinde «Derleniş» çağrılarını ise bir ütopya-hayal olarak görür» diyerek resmen inkâr eder. Ve gurup partileri arasında başsız develik gürüşü yapılmasını önerir.

«Durum böyle olduğu halde onlar, Leninist prensiplerin önerildiği Anarşi Yok! Büyük Derleniş! le, bunun tam zıddı (inkarı) demek olan kendi saçma ittifaklar politikası» nı aynı şeymiş gibi gösterme şahbazlığında bulunurlar. Osmanlı'nın deyişle, herhalde «herkesi kör, alemi sersem sanırlar» (Devrimci Derleniş - sayı : 3)

Yeni VP nin biçare kurmayları, bizim bu eleştirmimize de yine, tek sözcükle olsun cevap vermediler. Pek sevindikleri bir deyimle konuşursak: Onlar kendilerince işin kolayını bulmuşlardı. Sıkıştıkça «kivırtacaklar», daldan dala atlayacaklar, bir demagojiyi bırakıp, (tabii demagoji teşhir edilince) başka bir demagojiye sarılacaklardı. Şaşmazca benimsedikleri yön-

tem buydu. Bu yüzden yukardaki eleştirimiz karşısında da başka türlü davranmaları beklenemezdi.

Yeni VP şefleri, Anarşi Yok! Büyük Derleniş! üzerine olan ikinci demagojilerini de terk etmek zorunda kaldılar. (Tabii bizler tarafından iyice teşhir edildikten sonra). Bu kez de yukardaki ikinci demagojilerinin tam karşıtı olan başka bir demagojiye sarıldılar. Daha doğrusu başka yeni bir demagoji ürettiler. Şimdi de onu teşhir edelim.

DEMAGOJİ : III

Yeni Sosyalist, 13 Aralık 1977 tarihinde, yani ikinci demagojinin yer aldığı sayısının yayın tarihinden yine tam altı ay sonra şu demagojiyi yazar. (Mübarekler sanki altı ayda bir yeni demagoji uydurmaya mecburlar. Altı ayda bir demagojilerini yenilemezlerse kendilerini hiçbir iş yapmamış sayıyorlar herhalde). Evet şöyle der yeni sosyalist:

«Hemen şunu söylemeliyiz. Devrimci Derleniş üç sayısında sayfalarca bizlerin Anarşi Yok! Büyük Derleniş! i inkâr ettiğimizi göstermeye çalışır. Şu açıklamayı yaparak Derlenişçileri rahatlatalım. Ve boşuna kanter dökmelelerini engellemiş olalım. Evet Anarşi Yok! Büyük Derleniş! İNKAR ediyoruz. Şu anlamda ki, teklif ortaya atıldığından bu yana yaşanmış ve parti momenti aşılmıştır. Anarşi Yok! Büyük Derleniş! hayata geçirilmiştir.» (Yeni VP a.g.y.)

Gördünüz mü sarıldıkları yeni demagojiyi? Meğer Anarşi Yok! Büyük Derleniş! çoktan hayata geçirilmiş. Devam edelim yeni sosyalisti okumaya da görelim döktürülen incileri:

«Devrimci Derleniş, Vatan Partisinin kendini proletarya partisi göreyerek Anarşi Yok! Büyük Derleniş! i inkâr ettiğini büyük bir günahkar yakalamışçasına ilan eder. Oysa mesele basittir (çok basit çok (!) Olup olacağı dört satırlık bir pulsuz dilekçeyi İçişleri Bakanlığına sunmak. Al sana «proletarya partisi» (!) Böyle parti olunmaz diyenler mi var? Çalarsın alınlarının ortasına «parti kaçakçılığı» karasını olur biter. Sizce mesele bu kadar basit değil mi? D. Derleniş) Broşürün «Pratik Derleniş Örneği» bölümündeki teklif hayata geçtiği an Anarşi Yok! Büyük Derleniş! tamamlanır.» (Yeni VP agy)

Evet sayın megaloman kurmaylar, Broşürün «Pratik Derleniş Örneği» bölümünde salık verilen Vatan Partisi Programı temelinde Türkiye Marksistleri birleştikleri ve Vatan Partisi tüzüğüne göre davrandıkları an Anarşi Yok! Büyük Derleniş! tamamlanmış, yani hayata geçirilmiş olur. Yoksa sizlerin anladığı gibi bir avuç kariyeristin başını çektiği bir küçük gurupcuğun burjuvaziye bir dilekçe vererek, o dilekçenin kazandırdığı yetki ve otorite ile proletarya partisi olunmaz., broşürün «Pratik Derleniş Örneği» bölümündeki teklif hayata geçirilmiş olmaz. Tersine o teklif de, Usta'nın bu konuya ilişkin getirdiği tüm prensipler de ayaklar altına alınmış, çiğnenmiş, yani reddedilmiş olur. Çünkü Usta Anarşi Yok! Büyük Derleniş! te:

«Dünyanın her başarılı devrimci çelik çelirdeği yuvarcıkların belirli prensipler çerçevesinde birleşmelerinden doğmuştur. 50 yıl sonra olsun, Türkiyede: yuvarcıkların kapalı kastları içine saplanıp, proletarya hareketini kakırdatmaya kimsenin hakkı yoktur, ve olmamalıdır.» diyor. Sen burada konan prensipleri tam tersi bir davranışla: üç-beş kişiden oluşan bir gurubun burjuvaziye verdiği bir dilekçeyle açılan tekkeye, proletarya partisi de, ondan sonra da tamam parti var öyleyse «Anarşi Yok! Büyük Derleniş! tamamlanmış» mıdır demagojisini yap! Bu davranış tam karagöz oyunundaki çiftin,

hem vurup, hem de ne vuruyorsun be, diyerek sormasına benzer. Hem Anarşi Yok! Büyük Derleniş! in en karşı olduğu davranışı yap: yuvarcıkların kapalı kastları içinde kakırdatmaya çalış, bunun için kanteri dök, hem deki ben Anarşi Yok! Büyük Derleniş! i hayata geçirdim. Bezirganlığın ve demagojinin bu kadarına doğru pes. Anarşi Yok! Büyük Derleniş! adı üstünde, guruplar anarşisinin ortadan kalkmasını - gurupların belirli prensipler çerçevesinde birleşmesini önerir. Broşürün gösterdiği hedef budur. Ve orada önerilen her prensibin bu işin (görevin) nasıl yapılacağını yani yolunu - yöntemini biçimini herşeyini, anlamak isteyen herkesin hiç ikirciksiz, kolayca anlayıp kavrayacağı açıklıkta ve somutlukta ortaya koyar.

Ustelik Kivılcımlı Ustanın parolayı ortaya attığından bu yana geçen zaman, yaşanmış ve hala da yaşanmakta olan acı olaylar, Anarşi Yok! Büyük Derleniş! te konan tüm prensiplerin olağanüstü doğruluğu, geçerliliğini kesinca kanıtlamakta ve anlaşılmasını kolaylaştırmaktadır. Ornekleylim :

Şöyle uyarıyordu Usta 1970 lerde Türkiye Sosyalistlerini, adı geçen eserinde :

«Türkiye içinde ve dışında, kurulmuş, kurulacak bütün devrimci yuvarcıklar (yahut adı başka örgütler ve eğilimler) ya anlayışla dayanışacaklardır; yahut Finans-Kapitalin sırat köprüsü üstünde boynuzlaşan beyinsiz keçiler gibi Faşizm cehennemi içine yuvarlanıp yacaklardır.

Evet işte böyle diyordu bundan yedi yıl önce. Ancak küçük burjuva sol ortamımız bu çağrıya kulak vermedi. Ve Ustanın sakındırmak istediği Faşizm cehennemi içine (12 Martta) hep birden yuvarlanıp düştü, yanıldı. Sayısız kuşbanlar verildi. Bugün de verilmekte. İşin en acıklı tarafı Finans-Kapital, bugün Türkiye Solunu yeniden Faşizm cehennemi içine iteleyip düşürmek, ve 12 Martta olduğundan çok daha acı ve kanlı bir şekilde yakmak istiyor. Biz ise hala o cehennem üzerinde boynuzlaşan beyinsiz keçiler durumundan kurtulabilmiş değiliz.

Bunda en büyük etken elbette «Babil artığı küçük burjuva ortamımızın ve eğilimlerimizin iliklerimize dek işlemiş bulunması» dan kaynaklanan gurup keçilikleri ve gurup katırlıklarıdır. Yeni VP kurmaylarının da megalomaninin verdiği dar gurupculuk-tekkecilik o denli gözlerini bürümüş ki, Anarşi Yok! Büyük Derleniş! i reddedebilmek (Aynı zamanda o bayrağı yükseklerde tutan biz Devrimci Derlenişçilerden yakalarını kurturabilmek) için olmadık parendeler atıp, kılıktan kılığa giriyorlar. Her altı ayda bir, Anarşi Yok! Büyük Derleniş! üzerine yeni yeni demagojiler üretmek zorunda kalıyorlar.

Yoksa önyargısız ve bönyargısızca, gerçekten anlayıp - öğrenmek için Anarşi Yok! Büyük Derleniş! i (özellikle 1970 lerden bu yana yaşanan olayların ışığında) dikkatlice okuyup, etüd eden her samimi militan meselenin ne olduğunu hiç ikirciksiz kavrayabilir.

Usta orada: «önce bir harman olalım» diyor. «Türkiye ölçüsünde baskı oyunlara karşı her devrimci eğilimin ve sosyalizmin sözcüleri biraraya gelmeyi öğrensinler.. O zaman «karamukla buğdayı ayırdetmek» şimdikinden daha olasılaşır. Yeter ki Birleşti yolunu bilinçlice seçmiş bulunalım.» İşte mesele bu kadar açık ve duru konuyor. Bir araya gelmeyi öğrenmeden, birleşti yolunu bilinçlice seçip, o yola girmeden, Türkiye ölçüsünde baskı ve oyunlara (faşist saldırı ve tertiplere) karşı koymanın (Devamı Sayfa 15'de)

«Kurtuluş Sosyalist Dergi»

Nasıl Kurtulur ? (VI)

TÜRKİYE GERİ KALMIŞ BİR ÜLKE Mİ, GERİ BIRAKTIRILMIŞ BİR ÜLKE Mİ?

Kurtuluş iki kavramı kullanmayı pek sever: Geri bırakılmış ülke; çarpık kapitalizm.

Şu geri bırakılmış Türkiye kavramı üzerinde durmak ilginç olacak. 12 Mart öncesi sosyalist literatürümüz çok sevdiği bu terimle şunu anlatmak ister. Türkiye emperyalistler tarafından geri bırakılarak, gelişmesi önlenerek sömürüldü, sömürülüyor. Yani geri kalmışlık Türkiye'ye dışarıdan, emperyalist ülkelerce zorla kabul ettirilmiş bir olgudur.

Burada iki hata hiç farkına varılmadan sosyalizm adına sunulur.

Birincisi : Biliyoruz doğada ve toplumda iç dinamikler asıl tayin edicidir. Dış dinamikler sadece gelişimin hızlı ya da yavaş olmasına etki eder. Yani bir ülkede kapitalizmin gelişmesi için gerekli şartları varsa onu önlemek artık dış güçlerin elinden gelmez. Tıpkı bir ülkede sosyalizm için şartlar var olunca tüm emperyalist alemin sosyalizme geçişi önleyememesi gibi.

Örneğin, kapitalizm ilk olarak İngiltere'de doğdu. Ve İngiliz İmparatorluğu, üzerinde güneş batmayan bir sömürge imparatorluğu oldu. Fakat bu güç Fransa'da, Amerika'da, Almanya'da ve tüm Avrupa ülkelerinde kapitalizmin gelişmesini önleyemedi. Sonra Avrupa'nın gelişkin kapitalist -- emperyalist ülkeleri Rusya'da kapitalizmin ondan da öte sosyalizmin gelişmesine engel olamadılar. Tıpkı dünya jandarması ABD'nin Vietnam da bütün teknik üstünlüğüne rağmen sosyalizmi önleyemediği gibi.

Peki Türkiye ve benzeri ülkelerdeki geri kalmışlık neden?

İkinci hata : Birinci hatanın kaçınılmaz sonucu Türkiye gerçekliğine önem verilmez. Yani Türkiye'de kapitalizmin gelişmesine engel olan Tarihsel ve sosyal gerçeklikler kavranamaz. Daha doğrusu kolaycı yoldan «Türkiye niçin geri kalmıştır?» sorusuna «geri bırakılmıştır da ondan.» cevabı verildiği için Türkiye gerçekliğine, orijinalitesine kafa yormaya gerek kalmamaktadır.

Oysa bilimsel metod tersini gösteriyor. İlk in ülkenin iç dinamiklerine bakılır. Sonra bu iç dinamikler üzerine dış dinamiklerin rolü araştırılır. O zaman Türkiye'nin geri kalmasına neden olan sosyal gerçekliği kavranır. Bu kavranınca Türkiye'nin sınıflar ilişkisi doğru kavranır. Türkiye'nin sınıf ilişkisi - çelişkileri doğru kavranınca Türkiye devriminin stratejisi doğru kavranabilir.

Peki nedir öyleyse Türkiye'nin «geri bırakılması» na değilse de geri kalmasına neden olan sosyal gerçeklik?

TÜRKİYE'nin ORJİNALİTESİ

Herkesçe bilinen bir kanun var kapitalizmin eşitsiz gelişim kanunu. Bu kanun kapitalizm için geçerli olduğu gibi tüm toplum biçimleri için de geçerlidir. Bütün toplumlar ilkel komünal sistem evrelerini hep aynı zamanda yaşayıp bitirmemişlerdir. Sınıflı topluma (Medeniyete) tüm toplumlar aynı zamanda geçmiştir. Medeniyetler hep yanyana ezelden ebede yaşamamışlardır. Biri doğmuş, biri batmıştır. İşte bir ülkenin orijinalitesini bu tarih-

sel süreç içindeki yeri belirler. Marksizmin bir adının da Tarihsel Materyalizm olmasının nedeni de budur. Meseleye bu metodla (Marksist metodla) bakınca Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın belirttiği şu gerçeklik ortaya çıkar :

«Bugünkü Türkiye'yi anlamak için, onun, dün içinden çıktığı (daha doğrusu bir türlü içinden çıkamadığı) Osmanlı Tarihine inmek gerekti. Osmanlı Tarihinin maddesine girince, onun İslam medeniyetinde bir «Rönesans» olduğu belirdi. İslam Medeniyeti: tıpkı Grek ve Roma Medeniyetleri gibi, Kent'ten (Cite'den) çıkmış Antika (kadim) Medeniyetlerden biriydi. İlk Sümer öncesinden (Protosümerlerden) İslâm Medeniyetine gelinceye değin sıralanan antika medeniyetlerin hepsi de : hem birbirlerinin aynı, hem birbirlerinin gayri olarak birbirlerinden çıkagelirken, hep aynı gidişi (proseyi) gösteriyorlar ve bir tek kanuna uyuyorlardı.» (Dr. H. Kıvılcımlı Tarih - Devrim-Sosyalizm s. 5)

Demek ki Kıvılcımlı'nın Tarih Tezi bir beyin cimnastiği yapma amacına dayanmıyor. Bir kitap da biz yazalım telaşından doğmuyor. 50 yıl bu ülkede sosyalist bir mücadele vermiş bir militanın kendi ülkesinin sosyal gerçekliğini kavrama çabasıdır. Onu susuşa getirmek, ya da uluorta sövmek Türkiye Sosyalist hareketine hiçbir gerilim getirmemekte getirememektedir. Getirmeyecektir.

Kıvılcımlı tarih incelemesinin sonucu olarak Kapitalizmin ilk olarak İngiltere'de doğuşunu, son olarak Japonya'nın kapitalist yoldan gelişebilmesinin nedenlerini ve bu yolun (kapitalist yoldan kalkınmanın) tıkandığını açıklamıştır. Ayrıca çıkış noktası gereği bugünkü Türkiye'nin içinden çıkageldiği Osmanlı Tarihini ve Türkiye Cumhuriyeti tarihini aydınlatmıştır.

Bakın Kurtuluş'un TSİP jargonundan aktarıp bol bol kullandığı çarpık kapitalizm kof sözü yerine Türkiye kapitalizminin orijinalitesini nasıl koyar :

«Kesim Düzenindeki antika dolapçılar, hiç değilse «Muaccele» ve «Müeccele» paralarını kira biçiminde ödedikleri için, Devlete verdikten sonra, bir daha geri alamıyor, hele faiz-falan istiyemiyorlardı. Modern Batı Kapitalizminin Devleti ve Milleti sömürme sistemini «Hayırlı Tanzimat» reformuyla koku alırken irkilip benimsiyen eski «dolapçı» yerli malı sermaye, hemen omuzdaşı batı sermayedarlığının finans kapital okuluna yazıldı, Batakçı Devlet ondan «ödünç» (istikraz) almıya görsün, önünde sonunda yakayı ele verip haraca bağlanacaktı. İkiyüze yıldı tepreşen «Modernleşme» (çağdaş uygarlık) hareketlerinin öz temeli bu davranış oldu. Eskiden küçük derebeğillerle küçük üretmen ve mülkiyet sahiplerine karşı oynanan TEFEÇİLİK, şimdi bir milletin bütün zenginlik kaynaklarından pay alabilen Beylerbeği Devlete karşı: Şirket, banka, kasa vs. gibi adlarla MODERN IRATÇILIK kılıfına girdi. Bizi Bize benzeten ilk gerçek budur.»

«... Özel Sermaye, Türkiye halkının istibdat soygunundan hoşnutsuzluğunu Devlete karşı kullanarak az parayla çok faiz kopartmayı savunurken bir gerçeğimizi açıklamış oluyordu. Türkiye'de yalnız bezirgan ve tefeci sermaye gelişkindi. Sanayi, yani ticaretin de, ban-

kaçılığın da kâr ve iradını garantileyecek modern üretim temeli «Avrupa tekelinde» idi. «Bizi bize benzeten ikinci gerçeğimiz budur.»

«... 1877 yılı «Atiyye», «İhsan» (bahşış ve sadaka) diye selamladığı siyasi iktidarı elinden kaçırarak Özel Sermayemiz, ekonomi iktidarını çoktan ele geçirmiş, Devleti, ister istemez haraca bağlamıştı. Üçte bir yüzyıl sonra aynı Abdülhamit müstebidine ikinci defa «Hürriyet» i ve «Anayasa» yı ilan ettirince dek yabancı sermaye ile yerli sermayemiz yapmadığını bırakmadı. Yabancı sermaye ile işbirliği nicedir almış yürümüştü. Yerli sermaye üretim rotasını tekelinde tutan yabancı sermayenin dümen suyundan gitti. «Con Türk» lük ister istemez «Kökü dışarıda» kaldı. Bizi bize benzeten üçüncü gerçeğimiz bu oldu.»

«O zaman derebeğilerimiz de, özel sermayemiz de bir noktada birleştiler : Güç, kuvvet Avrupa'dadır. Abdülhamit : «Saltanatı saniiyemizi Avrupa devletleri cemiyetine rapteden münasebat'ı dost-i vü hüsn i muşeretini bir kat daha teyit» eyliyeceği umunduydu. Özel sermayemiz ise kendisini «Avrupa toplumuna bağlıyan dostluk münasebetleri ile iyi niyet seçimini» pratikçe KUMPANYA - ŞİRKET biçiminde «bir kat daha» ilmiyledi. 1850 den 1950 ye dek en az yüzyıldır sürüp giden her şeyimiz gibi, ŞİRKET serüvenimizde de yalnız yabancı parmağını bulmak, yabancılara Türkiye'de sağlam yataklık eden asıl yerli kapitalist sınıfımızı hiçe saymak gibi tek yanlılık olur. Sömürge ile yarı - sömürge arasındaki fark burada gizlenir, Sömürge : Yabancı kapitalizmin doğrudan doğruya kendisi bir ülkeye zorla girip yerleşir. Yarı - Sömürge : Yabancı sermaye yerli antika sermayeyi kendisine aracı (ajan, komisyoncu) yaparak bir ülkeyi kolayca sömürür. Türkiye'nin yarım sömürgeleşmesi, Osmanlı İmparatorluğunda yabancı sermayeye yataklık (yahut ortaklık) edecek bir yerli sermayeci sosyal sınıfın daha önceden varoluşunu belirtir. Anadolu'da her «cahil köylü» nün bildiği gibi: Kendisine yataklık edecek kimsesi bulunmayan eşkiya, soygunculuğunu sürdürmez. Boyuna yabancı sermayenin «günahına» gireriz; ona Türkiye'de yataklık ve işbirliği biçiminde suç ortaklığı yapan yerli sermaye bulunmasaydı, haddine mi düşmüştü yabancı sermayenin, Türkiye'yi o denli elini kolunu sallıyarak haraca bağlayabilirdi? Bizi bize benzeten dördüncü gerçek budur.» (Dr. H. Kıvılcımlı Türkiye'de Kapitalizmin Gelişimi s. 27 - 31)

Kıvılcımlı Usta'dan aktardığımız özeti bu tahliller yanında TSİP'le başlayıp Kurtuluş'ta devam eden «çarpık kapitalizm» sözünün cüceliği nasıl da sırtıyor? Çünkü ne TSİP ne de Kurtuluş adına «çarpık kapitalizm» dedikleri şeyin ne menem bir şey olduğunu anlatmış değillerdir. Sanki bizim Kapitalizmimizi cin çarpmış, ya da şeytan çarpmış o yüzden de «çarpık kapitalizm» oluvermiştir. Şükür TSİP ve Kurtuluş'un pabucu büyük tekke şeyhleri artık kapitalizminiz üzerine okumaya değilse de yazmaya başlamışlardır. İnşallah artık kapitalizminiz çarpıklıktan kurtulacaktır.

Evet Kıvılcımlı'da gördüğümüz gibi Türkiye, kapitalizmin normal gelişimini yaşamamıştır, yani serbest rekabetçi, yaratıcı kapitalizmi yaşamadan tekelci kapitalizmin tahakkümüne girmiş yarı - sömürgeleşmiştir. Böylece Türkiye'de kapitalizm anormal bir şekilde gelişmiştir. Bu yüzden Türkiye'de kapitalizm, hiç bir zaman yaratıcı, gelişici olmadı. Tam aksine Vatan + Millet satıcılığı ile vurgun vurmaktan başka hiç bir şey düşünmedi.

Bu gerçekliğimize karşılık bakın Kurtuluş-

un «çarpık kapitalizm» i neler yapar :

«Bütün bunlardan sonra şunu da hemen eklemek gerekir ki, kapitalizm girdiği ülkeyi süratle baştan aşağı kapitalist ilişkilere açmaya çalışır. Ve kapitalizm büyük bir süratle gelişir. Ancak bu gelişimin sonucu ülkelerin ekonomik yapısı; çarpık kapitalist bir üretim tarzı (bu da Marksizme bir katkı olsa gerek: yeni bir üretim tarzıyla karşı karşıyayız (!) D. Derleniş) dahi olsa bu ülkenin burjuva demokratik devrimini tamamladığı anlamına gelmez. (İyi ya bu gerçeklik «çarpık kapitalizm»in kapitalizmi süratle geliştirmede anlamına gelmez mi? D. Derleniş) Üst yapıda feodal, yarı feodal ilişkiler sürer gider. Emperyalist çağda çarpık kapitalizme uygun üst yapı ancak sosyal bir devrimle değişir (Emperyalist çağda çarpık olmayan kapitalizme «uygun üst yapı» neyle değişir acaba? D. Derleniş) ve bu sosyal devrim proleteryanın önderliğindeki demokratik halk devrimidir, kesintisiz bir sürecin sonunda sosyalizme ulaşır.» (Kurtuluş sayı 8. s. 36 a.g.y.)

«Ülkemizde ... kapitalizmin çarpık ve hızlı gelişimi...» (Kurtuluş. Yakın Geçmişin Tarihsel Önemi sayı 2. s. 83) Kapitalizmimiz hem «çarpık» hem de «hızlı gelişiyor. Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu!

«Oligarşi ile anlatmak istediğimiz herşeyden önce emperyalizme bağımlı kapitalizmin çarpık gelişiminin ürünü tekelci burjuvazi ile, büyük toprak sahiplerinin ittifakıdır.» (Kurtuluş. Demokratik Devrim sayı 7. s. 13) Uzun lafın kısası içeriğinin ne olduğu bilinmeyen bir «çarpık kapitalizm» vardır. Bu «çarpık» lık hem «hızlı gelişim» in, hem de gericiliğin (oligarşinin) ta kendisidir. Bir çorbalama örneğidir. Hatta öyle ki bu «oligarşi» bazan demokratik devrim bile yapabilir. Nasıl mı? Şöyle :

«1967'lerden itibaren derinleşen bunalım, ve bunalımdan çıkış yolları oligarşi içindeki iki eğilimi yaratmıştır. Aslında esas çelişki tek elci sermayenin 1960 - 1970 dönemlerinde yaptığı hızlı atılımlarla, kapitalizm öncesi kalıntıları tasfiye etmeye çalışması ve bunların temsilcilerini ittifaktan adım adım uzaklaştırma sından doğdu.» (Kurtuluş 12 Mart 1971 Faşist «Muhtıra Darbesi» Üzerine sayı 10. s. 45) Şu tek elci sermayemiz birazcık daha gayret etse 1970 ler Türkiye'sinde Demokratik Devrimi tamamlayıp halkımıza hediye ediverecek neredeyse. Kurtuluş'un kafası böyle «çarpık» olunca, elbette «kapitalizm» de, demokratik devrim de ister istemez «çarpık» olacaktır.

Oysa şu «işbirlikçi sermaye» teriminde olduğu gibi «çarpık kapitalizm» teriminde de sloganla yetinme kolaylığına kaçılmayıp, kapitalizmimiz kendi tarihsel gelişim süreci içinde incelense böyle hatalara düşülmeyecektir.

TÜRKİYE ANTIKA - MODERN KARMASI BİR YAPI GÖSTERİR

Bütün bu çarpıklık edebiyatı Türkiye'nin başbelası Tefeci - Bezirgan sermayeyi gözardı etme amacıyla döktürülür. TSİP «tefeci - tüccar» diyerek, Kurtuluş «pre - kapitalist unsurlar» diyerek (herhalde tefeci -- bezirganları da bu kategoriye sokuyorlardır.) Tefeci - Bezirganlığı sureti haktan gösterirler, zemzemle yıkayıp temize çıkarırlar, gözden geçirirler. Oysa çünkü Türkiye'nin de, bugünkü Türkiye'nin de başını yiyen sosyal gerçeklik Tefeci -- Bezirganlıktır. O., ne kapitalizmin ürünü (metayı) alıp satan saf tüccar, ne de sayıca bir avuç kalmış pre - kapitalist toprak ağasıdır. O Türkiye'nin tüm kasabalarına ve uzantısıyla şehirlerine çöreklenmiş küçük üreticiyi faiz ve bezirganlık çapuluyula soyup soğana çeviren bir antika (pre - kapitalist) sınıftır.

O, Türkiye'nin yarı sömürgeleşmesinde

yabancı sermayeyle şöyle sarmaş dolaş olmuştur :

«Finans - Kapital 19 uncu yüzyılda henüz serbest rekabetçi bankalar ve şirketler halinde iken de ıratçı (rentier) idi. Onun için, Türkiye'nin antika tefeci - bezirgan sermayesinin ıratçılığı ile çabuk, neredeyse kendiliğinden koklaşıp kaynaştı. «Hacı hacıyı Arafatta, it iti kalafatta» dediğimiz oluşla, iki hazır yeyici Yerli Yabancı sermaye daha ilk adımda Türkiye'yi haraca kesmekte kolayca elele verdiler. Bu «Menfaat evlenmesi» idi. Evlenmede iki yan nasıl gerekliyse, bu gelin, güvey oluşta da hem yerli hem yabancı sermayenin bulunması kendiliğinden anlaşılır. Ecnebi sermaye Türkiye'yi «iğfal» etmemiştir. Yerli sermayemiz adlı yosmamız ona çılgınca gönül verdiği için, yabancı sermaye aralık bırakılmış kapıdan Türkiye'de «hovardalığa» girmiştir.» (D. H. Kivılcımlı A. g.e. s. 25-26)

Evet tıpkı Finans - Kapital teriminden kaçılırken düşülen yanlışlar bu kez Tefeci - Bezirgan teriminden kaçılırken yenilenir. Eneski Sosyalizmin tezlerinden kaçma telaşıyla yanlıştan yanlışla, belirsizlikten belirsizliğe düşülür. Örneğin Kurtuluş Tefeci - Bezirganlık olgusunu gömemek için genel kavramlara baş vurur: ya «feodal kalıntılar» ya da «pre - kapitalist unsurlar» deyimleriyle meseleyi geçirir. Bunlar kimlerdir sorusuna açık hiç bir cevabı yoktur. Böylece demokratik devrimi kimlerle kime karşı yapacağını bilemez. Köylünün tefeci - bezirgan elinde nasıl sağmal edildiğini bilmediği için demokratik devrimin özünde köylü devrimi, toprak devrimi, köye modern alet kısacası köye demokrasi demek olduğunu göremez. Çünkü O, Finans Kapital+Tefeci - Bezirgan ittifakını görememiştir.

TÜRKİYE'DE DEMOKRATİK DEVRİM STRATEJİSİ :

ANTIEMPERYALİZM + ANTİFEODALİZM

Oysa 1937 yılı Eneski Sosyalizmce yayınlanan «Demokrasi : Türkiye Ekonomi ve Politikası Hakkında (Antiemperyalizm + Antifeodalizm - Endüstri, Toprak, Sulh)» eserinde Dr. Hikmet Kivılcımlı, eserin adından da anlaşılabilir gibi demokratik devrimin stratejisini Antiemperyalizm + Antifeodalizm olarak saptamıştır. Antiemperyalizmden amaç yerli - yabancı finans - Kapital tahakkümünü yıkmaktır. Antifeodalizmden amaç ise köyde derebeği kalıntısı toprak ağalığını ve tefeci - bezirgan sermaye tahakkümünü yıkmak, yani köye demokrasidir.

1970'ler Türkiye'sinde bu gerçekleri kavrayamaz isen, geriye devrimcilik adına keskinlikten öteye ne kalır. Herkese revizyonist, oportunist vs. demek kolaydır. Ama Ortodoks Marksist olmak zordur. Hele önceki kuşağın Ortodoksca yarattığı teoriyi elinin tersiyle itmiş isen artık teorisizlik, pusulasızlık kaderin olur.

Örneğin Kurtuluş'un Oligarşi tanımı şöyle bir açık verir :

«Oligarşinin bel kemiğini oluşturan ve gücünü emperyalizmden alan tek elci burjuvazi, artık emperyalizme tek başına dayanak olma ve ülkeye tek başına damgasını vurmayı düşünmektedir.

«... Aslında esas çelişki tek elci sermayenin 1960 - 1970 dönemlerinde yaptığı hızlı atılımlarla, kapitalizm öncesi kalıntıları tasfiye etmeye çalışması ve bunların temsilcilerini ittifaktan adım adım uzaklaştırmasından doğdu» (Kurtuluş 12 Mart 1971 Faşist «Muhtıra Darbesi» Üzerine sayı 10. s. 45)

Kimdir bu «tek elci sermayenin adım adım ittifaktan uzaklaştırdığı kapitalizm öncesi kalıntıları»? Kurtuluş'un oligarşi içinde saydığı

«büyük toprak sahipleri» dir. Oysa aynı Kurtuluş «geri kalmış ülkelerin işbirlikçi burjuvazininin toprak ağalığını sonuna kadar, tasfiye edememesi başlıca iki nedene dayanır. Birincisi feodal artıkların emperyalizmin siyasi müttefiki olmasıdır. İkincisi ise artık burjuvazinin, emperyalist çağla birlikte devrimci barutunun bitmesidir.» (Kurtuluş, Kapitalizmin Emperyalizm... sayı 8. s. 34) der. Peki nasıl oluyor da emperyalizm çağının 1970 yılında bizim tek elci burjuvazi devrimci barut bularak feodal kalıntıları (ki «emperyalizmin siyasi müttefiki» dirler) ittifaktan tasfiye ederek «emperyalizme tek başına dayanak olma» sevdasına kapıldı. Bu Kurtuluş kalemlerini ne sanıyorlar tek elci burjuvaları? Türkiye'de sayıları milyonlara varan bir kitle mi? Zaten oligarşi (azınlık yönetimi) diyerek bir avuç olduğunu belirttikleri oligarşi nasıl olur da bir bölüğünü daha tasfiye ederek, toplum ölçüsünde çirliçiplak kalır, en kör göze batar? Zaten Finans - Kapital+Tefeci - Bezirgan ittifakını görememekteler, Bir avuç olan Finans - Kapitalin, en ücra köye kadar camiler, kuran kursları, Benzin istasyonları ağı kurmuş Tefeci - Bezirgan çetesi sayesinde kendini halkın gözünden gizleyebilmesinin de ötesinde, nasıl halk gibi görüldüğünü anlayamamaktadırlar. Bu yetmezmiş gibi tek elci burjuvazinin kendini feodal kalıntılardan da tecrit ederek zıpzırlak ortaya çıkmak isteyeceğine inanabiliyorlar. Kendileri kimlerle, nasıl ittifak edilir bilmediklerinden tek elci burjuvazi (Finans - Kapital) de bilemez sanıyorlar herhalde. Onun Modern bir zümre olduğunu anlayamıyorlar.

Türkiye gerçekliğinin Eneski Sosyalizmce açıklanmış olması hiç kimsede kompleks yaratmamalı, aksine Türkiye Sosyalizmi adına kıvanç duyulmalı, bırakılan teorik ve pratik silahlar farelerin kemirmesine terk edilecek yerde alınıp, kullanılıp, geliştirilirse Kurtuluş'un bu teorik keşmekeşi kendiliğinden sona erer.

SONUÇ

Bunca eleştiriden sonra tekrar ilk sorumuza dönelim : Kurtuluş Sosyalist Dergi Nasıl Kurtulur? :

1) Burjuva akademisyen metod yerine Marksist metodu (diyalektik materyalizmi) benimser,

2) «1971'in prestijini istismar etmek» yerine Onu Lenin'ce eleştirebilir, böylece ekonomizme de Sosyalist Devrimciliğe de düşmekten kurtulabilir,

3) Eneski Sosyalizme uluorta, rastgele sövmek yerine, Onu gerçekten Marksistçe eleştiriden geçirir, kuşaklar arası bağı Marksist Leninistçe kavrayabilir, Eneski Sosyalizmin bıraktığı teorik ve pratik silahları, kullanmayı öğrenebilir,

4) Türkiye orijinalitesini kendi hayalhanesine uydurmaya çalışmak yerine, Eneski Sosyalizmin 50 yıldır sonuca bağladığı gerçekleri kabul ederek kafasını Türkiye gerçeğine uydurabilir; hem kendi teorik ve pratik keşmekeşlikten kurtulur, hem de Türkiye halkının kurtuluşu için mutlaka başarılması gereken Proletarya Partisinin Reorganizasyonu ve Halk Kurtuluş Cephesinin Kurulması daha olasılaşılır, daha hızlanır, kendimizin ve halkımızın her gün kan - revan içinde çektiğimiz acıların sonunun gelmesi çabuklaştırılır.

Hayasızca saldıran Finans - Kapital+Tefeci - Bezirgan Cephesine karşı Halk Kurtuluş Cephesini, Proletarya Partisi öncülüğünde örgütlemek acil görevini başarmak daha kolaylaşır. Aksi Türkiye Sosyalist hareketini bir süre daha kakırdatmaya yarar. BİTTİ

Yeni VP

söyleniyor. Ve biz Türkiye'nin Sosyalizm savaşçıları bu sözlerin ne kadar doğru (haklı) olduğunu her geçen gün yaşayarak görüp öğreniyoruz. Yani her gün yaşanan canlı hayatın pratiği, «Anarşi Yok! Büyük Derleniş! te konan prensipleri ve gösterilen yolu tekrar tekrar doğrulamaktadır.

Fakat Lenin Ustanın dediği gibi «hiç kimse görmek istemeyen göz kadar kör olamaz» Yeni VP kurmayları da elbette Anarşi Yok! Büyük Derleniş! in apaçık prensiplerini göremeyeceklerdir. Tutuldukları kariyerizm illeti (otorite megalomanlığı) onları bu hale koymuştur. Zaten biz de bu satırları onları düzeltmek için yazmıyoruz. Çünkü demagoji düzeltilemez, ancak teşhir edilir. Biz de bu amaçla yazıyoruz.

Fakat yeni VP demagoglarının da böyle davranmakta hakları var, onlar da haklı. Neden mi? Şundan: Onlar için daha önce «iki yüzlü oportünist (yani onlar sözde eneski sosyalizm savunucusu, gerçekte ise eneski sosyalizmin, onu içten yıkmaya çalışan düşmanları idiler.) teşhisini koymuştuk. Oportünistler için ise Lenin şu yargıda bulunuyor:

«Bir oportünist, tabiatı gereği, her zaman açık ve kararlı bir tutum takınmaktan kaçınacaktır, her zaman orta yolu arayacaktır, birbirini hariç tutan iki karşılıklı görüş noktası arasında her zaman bir yılan gibi kıvrınacak ve her iki görüşle de birlik olmaya çalışacak (...).» (Bir adım ileri, iki adım geri - s: 241)

Durum böyle olunca, Yeni VP kurmaylarının da altı ayda bir görüş değiştirmesi hiçte şaşırtıcı gelmemelidir. Onlar tabiatları gereği elbette, utanmayacaklar, arlanmayacaklar, kah «Anarşi Yok! Büyük Derleniş! olağanüstü soyuttur, subjektiftir, iyi dilektir» diye küfürler yağdıracaklar, kah, «Anarşi Yok! Büyük Derleniş! prensiplerinin hayata geçirilmesi parti kongresi tarafından resmileştirilmiştir» diyerek ona sözde sahip çıkar görünecekler; ve bu demagojileri açık edilince de «Evet Anarşi Yok! Büyük Derleniş! i İNKAR ediyoruz. Şu anlamda ki, teklif ortaya atıldığından bu yana yaşamış ve parti momentini aşmıştır» diyerek, bizlerce savunulan Leninist parti anlayışı ile (Anarşi Yok! Büyük Derleniş! prensipleri ile), bütün gurup partileri tarafından savunulan «Parti Yapıcılığı» arasında, bu birbirini hariç tutan (birbirinin tam karşısı olan) iki görüş arasında bir yılan gibi kıvranıp duracaklardır.

Ve bizler, onları, böyle davranışları için kınamıyoruz, onlara hak veriyoruz. Çünkü onlar böylesine açık demagojilerle, baştan ve kıçtan çatlayan, batmak üzere olan gemilerini (daha doğrusu tekkelerini) kurtaracaklarını sanan zavallı insancıklarımızdır.

(Devam edecek)

AŞKALE

mecbur etti. Bu arada işçi sınıfının devrimci bir sendikada örgütlenmesinden korkan parabalaları gerek Erzurum yöresinden topladıkları faşistlerce gerek Jandarma baskısı uygulayarak bu örgütlenmeyi kırmaya çalıştı, ancak yiğit maden işçileri tüm saldırılara karşı yiğitçe direndi. Sözleşmenin imzalanması ise sorunu çözmedi. Çünkü Sarı Maden - İş'in ve TKİ patronlarının meselesi dahası onların ağababaları, parabalaları, işçi sınıfı içinde devrimci sendikacılığı yoketmek için saldırı ve provokasyonlarını sürdürdüler. İşletmedeki türlü çeşitli yolsuzluklara, usulsüzlüklere «göz yummayan» bir sendika hiç işlerine gelmiyordu ve

bu açılmış olan gedik daha da büyüebilirdi. Bunun üzerine Aşkale zarar (!) ettiği gerekçesiyle kapatıldı.

İşçiler bilinçlice direnişlerini sürdürdüler. Açlığa, soğuğa, saldırılara karşı direndiler. Direnişlerinin bilincinin bir göstergesi de üretime devam etmeleri ve ocağın sonu demek olan, galerilerin çökmesini, su basmasını engellemeleri oldu. Yiğit, bilinçli maden işçileri patronlar olmaksızın da üretimin yapılabileceğini somut bir şekilde gösterdiler ve «Üreten biziz, yöneten de biz olacağız» şiarını hayata geçirmek doğrultusunda davrandılar.

Bugün aynı TKİ yönetim kurulu bir yıl önce zarar (!) ettiği gerekçesiyle kapattığı ocağı açarak haysiyetlilik (!) örneği verdi. Aslında bu karar maden işçilerinin yiğit direnişi sonucu bir boyun eğmedir. Ancak Aşkale'de saldırıların ve provokasyonların sona ereceğini sanmak aldanmak olur. Ama biliyoruz ki; Yiğit maden işçileri bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da faşizme, parabalalarına karşı yiğitçe direneceklerdir.

ZAFER İŞÇİ SINIFININ OLACAKTIR.

YENİ VERGİ

üç kâğıda bağlar ki babasının ruhu duymaz. O yedibin yıllık ince sanatla Ankara'nın bürokrat hükümeti nerden başedecek..

Türkiye yıllık gelirinin aslan payını alan, sömürücülerin başı finans beylerine, şirketlere, tekellere gelince.. Bu kesimin vergilendirilme esası «bildirim»dir. Yani bey, paşa ne kadar gelir bildirirse o kadar vergilendirilir. Bu yolla alınan vergi, tüm gelir vergisinin ancak % 30 udur. Bildirim esası kadar vergi kaçırmaya açık bir sistem düşünülebilir mi? Hesabı kitabı kontrol edecek dürüst kadroları nerden bulacak hükümet.. Kazara yakalanandan alınan vergilerde, «teşvik tedbiri», «ihracat indirimi», «yatırım kredisi» diye fazlasıyla geri ödendikten sonra ne anlamı kalıyor bu işin..

Yeni vergi tasarısının en ilginç yanı otomobil vergisi. Tasarıya göre otomobiller silindir hacmi yüksek olan yabancı marka arabalara 25 bin TL'na kadar ulaşan vergi konurken silindir hacmi düşük yerli arabalarımızın vergisi devde kulak artıyor. Yerli araba tüketimini arttırmak için bundan iyi tedbir de düşünülmez doğrusu.. Yerli parabalalarımız boşuna mı «sosyal demokrat» hükümet istiyorlardı canım... Böyle sosyal demokrasiye finans-kapital beyleri kurban olsun.. Yeni otomobil vergileri en çok Koç'ların işine yarıyacak. «Türkiyede Finans - Kapital yok, işbirlikçi burjuvazi, komprator burjuvazi vardır» diyen şaşı beyciklerimizin kulakları cınlasın.

Demek ki yeni vergi tasarısı Finans beyleleriyle tefeci - bezirgân ağalara pek dokunmayacak. Hükümetin beklediği 50 Milyar TL. lık artış nerden gelecek peki? Eh, işçinin, köylünün, esnafın, dar gelirli memurun canları sağ olsun. Biraz daha sıkırsız kemerleri olur biter. Kemer sıkı sıkı bel kalmadı ama ne yapalım. Her işte olduğu gibi vergide de «Alavere-dalavere halk Memet nöbete» diyeceğiz. Hele bakalım, meclislerimizde ne «halktan» yana değişiklikler eklenecek tasarıya..

Aslında biraz da boşa kafa yorduk. Hükümet sözcüleri, yeni vergi tasarısıyla ekonomiyi kurtaracaklarını söylüyorlar. Türkiyede ekonomi ne? Besleme kapitalizm + tefeci bezirgân soygunu.. Yani şimdi kurtarmaya çalışıkları bu soygun düzenidir. Onu kurtarmaya çalışıyorlar da, kimimiz işçiyi - köylüyü kurtaracakları sanıyoruz. Oysa işçiyi de köylüyü de kurtaracak bir tek güç vardır : kendi güçlü elleri.. gertsisi boş laf.

KİREÇLİ'DEKİ

liyat, ani kömür ve gaz püskürmeleri vs. nedenlerle kaza tehlikesi son derece yüksektir. Çalışan işçilerin bütün bunlara karşı en iyi bir şekilde eğitilmesi hayati önem taşımaktadır. Uzun süreli ve sürekli olması gereken bu eğitim kazaların oranını büyük oranda düşürebilecektir. Bugün maden ocaklarında çalışan işçilerin büyük bir kısmının okuma yazma bilmediği göz önüne alınacak olursa sorunun önemi daha da anlaşılır olacaktır. İşçilerin eğitimi ise, onların iş günlerinden belli bir kısmının bu işe ayrılması, bu konuda gerekli uzmanların istihdamı, gerekli araç gerecin sağlanması için yatırım gerekmektedir.

Kapitalizm insan hayatına öncelik vermez. Bunun açık kanıtları ortadadır. Gerekli tedbirlerin alınmaması sonucu, hiçbir maddi araçla ölçülemeyecek olan insan hayatı hiçe sayılmaktadır.

Bu «iş kazalarının» (!) önlenmesi için daha çok şey söylenebilir ve ilerici teknik eleman örgütlerince yıllardır söylenmektedir. Ama bütün bu tedbirler gerek daha fazla yatırım gerektirdiğinden, gerek maliyeti artıracığından yıllardır hayata geçirilmemiştir, kulak ardı edilmiştir. Yeterli teknik elemanın bulunmaması var olan ilerici yurtsever teknik elemanların da sürülmesi sonucu gerek ocağın teknik yapısı daha da kazalara (!) müsait hale gelmiş, denetim, eğitim eksiklikleri sonucu kazaları (!) daha da arttırmıştır. Bütün bunların sonucu sadece Zonguldak havzasında yılda 60 ilâ 70 maden işçisi yaşamını yitirmekte, binlercesi sakat kalmaktadır.

Ama bu ölümler, sakatlar, parabalalarına hiçbir şey ifade etmemektedir. Onlar için önemli olan insan hayatı değil fabrikalarına gerekli demir - çeliğin sağlanması için gerekli olan kömürdür. TKİ'ye bağlı EKİ, GLİ, OAL, vs. kömür işletmelerinin devletin olması bu gerçeğin diğer yönünü çıplak şekilde ortaya koymaktadır. Devlet «vatandaşlarının hayatını» korumak için yıllardır ısrarla söylenen köklü tedbirleri almak yerine, parabalalarının demir-çelik ihtiyacını ne pahasına olursa olsun karşılamak için bu «iş cinayetlerine» gözünü yummayı tercih etmektedir. Deniz Baykal'ın kömüre saygısının artması ise ölen maden işçilerini hayata döndüremeyeceği gibi kendisinin de bahsettiği «ilkel üretim yapısı» modernleştirilmediği ve zorunlu emniyet tedbirleri alınmadığı sürece, yüzyıldan beri devam eden ve binlerce işçimizin ölümüne sebep olan «iş cinayetleri» devam edecektir.

Zonguldak havzasında yetkili olan Türk İş'e bağlı Maden - İş sendikası da sorunlara parabalaları ile aynı bakış açısından bakmaktadır. İşçilerin can güvenliğinin sağlanması doğrultusunda etkin mücadele vermesi gereken bu örgüt sarı sendika ağalarının yemliği durumundadır. Sözleşmelerde, binlerce ölü ve sakata rağmen iş güvenliği hiçbir zaman ana konu olmamış, üç liralık, beş liralık üzerine göstermelik kayıkçı döğüşleri sürdürülmüştür. Zonguldak'ta EKİ - Sendika - İktidarda bulunan siyasi parti üçüzü gelişen her devrimci, ilerici hareketi ezmek için kutsal ittifak yapmıştır.

Yukarıda sadece çok kısa olarak anlatmaya çalıştığımız durumdan da anlaşılacağı üzere bugüne kadar olduğu gibi son «kazanın (!)» da bir İŞ CİNAYETİ olduğu açıktır. Sorumlular bellidir: Bir avuç parabalası ve onların devleti. Yavuz hırsızlık yapıp «sorumlular bulunacaktır (!)» demeleri kimseyi aldatamaz, sorumlular bellidir ve ergeç hesap sorulacaktır.

devrimci derleniş

1 MAYIS NEDİR ?

Günümüzde iki ayrı dünya, iki ayrı düşünce çatışıyor, bir yanda ezen sömüren, kârlarına daha çok kâr katmaktan başka düşünceleri olmayan işverenler sınıfı, öte yandan çalışan, ezilen sömürülen işçi sınıfı.

Bu mücadele yeni değil, kapitalizmin var olduğu andan itibaren başlamış.

İşveren sınıfının ezen, sömüren sınıf olabilmesi fabrikaların, hammadelerin kısacası tüm üretim araçlarının ellerinde olmasından dolayıdır. Bu sayede daha çok artı değer sömürebilmekte çalışan yığınların sırtından sermayesine milyarlar katabilmektedir.

Kapitalizm varolduğu andan itibaren üretimi bireysel olmaktan çıkarmış, geniş yeniden üretim yordamı ile üretimi yaman biçimde sosyalleştirilmiştir. Bu şekilde işverenler kendi mezarlarının kazıcısı işçi sınıfının doğmasını ister istemez yaratmışlardır. Kapitalizmin serbest rekabetçi çağlarında, kapitalist sınıfın tüm zümrelerinin temsilcileri iktidarda iken, pazar için kıyasına rekabet ediyorlardı. Bu rekabet giderek daha çok insanın mülksüzleşmesine fabrika kapılarında iş arayan işsiz yığınların giderek artmasına neden olurken; yeni makinelerin bulunması gözünü kâr hırsı bürümüş olan Burjuvazinin daha ucuz el emeği sağlama-sına, kadın ve çocuk işgücü kullanmasına yol açıyordu.

Bir avuç kan emici, zalim işverenler giderek daha da asalaklaşmaya, rekabetlerini daltarak tekelleşmeye başladılar.

Bu dönemlerde, ucuz el emeğinin yanında işçilerin çalışma saatleri, 14-18 saate kadar varıyordu.

Giderek daha çok mülksüzleştirilen, aç ve sefil bırakılan milyonlarca insan, Ekonomik - demokratik talepleri uğruna, ekmek için, iş için, burjuvazinin kendilerine tanıdığı Aç kalma Ölme hürriyetini (!) kırmak için mücadeleye başladılar.

İlkin Amerikan işçi sınıfı 1866 da haklarının kanunla sağlanması için çalıştı. Ancak talepleri kabul edilmeyince; taleplerini sağlamanın ancak kendi güçleri ile olacağını bilincine varıp 1886'nın 1 Mayıs'ında geniş protesto eylemlerine giriştiler.

Fabrikalar, Meydanlar «SEKİZ SAATLİK İŞ GÜNÜ» parolasıyla çınlamaya başladı.

Bu hareketlerden ölümünü görmüşçe korkan Burjuvazi, korkusundan tıpkı gebermekte olan vahşi bir hayvan gibi, daha da saldırganlaştı, haklarını isteyen işçileri ordusuna kurşunlattı, bir çokları yaralandı. Daha sonra işçi liderlerini düzmece mahkemelerde yargılatıp sekiz işçi liderini idam ettirdi. Yıllar sonra öldürülenlerin suçsuz olduğu ortaya çıktığında «adli bir hata» diyerek işin içinden sıyrılmaya çalıştı.

İşte bu olaylardan üç yıl sonra 1889'da toplanan II. Enternasyonal'in Birinci Kongresi bu zulmün protesto edilmesini ve işçi sınıfının devrimci taleplerinin tüm uluslarda daha kararlı savunulması için belirli bir günde uluslararası yığın gösterileri yapılmasına karar verdi, ve kararlar başarı ile uygulandı.

1891'de tekrar toplanan II. Enternasyonalin ikinci Kongresi bu gösterilerin her yılın 1 MAYIS'ında yapılmasını kararlaştırdı.

İşte o günden beri çalışan, tüm değerleri yaratan buna karşılık süründürülen, aç bırakılan hatta hunharca katledilen işçi sınıfı, emekçi halklar, EMEĞİN ÜCRETLİ KÖLELİKTEN, yoksulluk ve baskıdan kurtulmak için giriştikleri savaşta 1 MAYIS'ları şanlı mücadele ve birlik günleri olarak anarlar.

Tüm ülkelerin işçileri, hiç bir milliyet ayırımı gözetmeden «BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN» bayrağı altında daha iyi bir yaşam ve özgürlük uğruna mücadele etmek için toplanırlar.

Bu anlamda 1 MAYIS'lar İŞÇİ BAYRAMIDIR.

1 MAYIS'lar acı hayattan, baskıdan, zulümden kurtuluş günlerinin, özgürlük ve sosyalizmin özlemlerinin birlikte, omuz omuza, ÖRGÜTLÜ PROLETARYA HAREKETİYLE başarılacağı bilincinin pekiştiği, mücadele azim ve kararlılığının bilendiği BAYRAM günleridir.

Bizde de, işçi sınıfımızın mücadele tarihi

KIREÇLİ'deki 17 MADEN İŞÇİSİNİN KATILI : PARABABALARI DÜZENİDİR!

Ereğli Kömür İşletmeleri Müessesesi ne (EKİ) bağlı Armutçuk Üretim bölgesindeki grizu patlamasıyla 17 maden işçisi hayatını yitirdi. «Hür Basınımız» ve «yetkililerimiz» hemen «bu elim işkazasından» dem vurup, «sorumlulardan» hesap sorulacağını belirttiler. Oysa gerçekler nelerdir? Asıl sorumlular kimlerdir? Bunları açıklıkla ortaya koymak bir insanlık görevidir. Çünkü, sayın yetkililerin ve sayın savcıların aradıkları sorumlular (!) «olayda ihmali görülenlerdir» ve bugüne kadar nedense genellikle, kazalarda (!) hep ölümler ihmali davranmışlardır (!)

Bilindiği üzere yeraltı madenciligi en ağır ve en tehlikeli işkollarından birisidir. Ocakta bulunan zehirli, patlayıcı, boğucu gazlar, veya göçükler, yeterli tedbirler alınmadığı takdirde her an kazaya (!) sebebiyet verebilir ve vermektir de.

Özellikle Zonguldak kömür havzasında madencilik, sahanın jeolojik, teknolojik vs. karakterlerinden dolayı, oldukça güç şartlar altında yapılmaktadır. Uygulanan üretim tekniği ise yüzyıllardır uygulananların bir devamı niteliğinde olup ilkel yapısını korumaktadır.

Havzada, taş kömür üretiminin yapılması ve bunun da demir - çelik sanayinin ana hammaddelerinden birisi olması nedeniyle ilkel üretim yapısına rağmen sürekli bir üretim zorlaması vardır. Bu ise, maden ocaklarının girişinde yazdığı gibi «önce emniyet» değil, «önce üretim» sonucunu yaratmaktadır. Uygulanan Prim sistemi işçileri hayatı pahasına fazla üretime zorlamaktadır. Yeterli yatırım yapmadan, zorunlu emniyet tedbirlerini almadan üretim seviyesinin korunmasının ve hatta sürekli artırılmasının istenmesi bu İŞ CİNAYETLERİNİN ana sebeplerinden birisi olmaktadır.

Havzada en büyük tehlikelerden birisi de grizudur. Grizu, metan gazının havayla karışımına verilen ad olup, hava içindeki metan nisbeti % 4 - % 14 arasında bir kıvılcımla bile şiddetle patlamaktadır. Bugün, Dünyanın birçok ülkesinde, bu gazın kontrol altına alınması için çeşitli çalışmalar yapılmış ve oldukça büyük mesafeler katedilmiştir. Metan Drenajı diye ad-

boyunca 1 MAYIS aynı anlam çerçevesinde kutlanmıştır. 1922 - 1924 yıllarında bilicli bir şekilde yığın gösterileri olmuş, işçiler Enternasyonal Marşını Meydanlarda söylemişlerdir. Daha sonra parababalarının baskılarına, 1 Mayıs'ların yaklaştığı günlerde geniş tutuklamalara girişmelerine rağmen; proleter sosyalistlerce her şartta kutlanmıştır.

Yıllar sonra ilk kez yığınsal olarak yapılan 1976 1 Mayıs'ının mücadelecisi ruhunun eksik olmasına rağmen, parababalarını nasıl korkuttuğunu 1977 - Mayıs'ında gördük. Parababalarının ve kiralık katillerinin azgınca saldırısı ile 36 devrimcinin katledildiği acı, kanlı deneyler bir kez daha ortaya çıkarmıştır ki PROLETARYA ÖRGÜTSÜZ İSE HİÇTİR.

Tüm bunlardan çıkaracağımız 1 Mayıs'lar da işçi sınıfının, sosyalizmin gücünü gerçekten gösterebilmek, ancak ve ancak örgütlenmek yolunda somut adımlar atmakla mümkündür.

Proletaryanın devrimci taleplerini kararlıca savunmak için, geniş yığınlara güven verici sosyalizm ve özgürlük günlerini yakınlaştırmak için; Proletarya Partisinin ve Halk Kurtuluş Cephesinin Reorganizasyonu yolunda UYANIŞ BİRLEŞİ - DERLENİŞ mücadelesinde İLERİ...

YAŞASIN 1 MAYIS...

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ ULUSLARARASI BİRLİK VE MÜCADELESİ...

landırılan bir çalışmayla, bu gazın borularla emilerek, yeryüzündeki tesislere iletip, yakıt olarak kullanılması mümkündür. Böylece, hem madendeki çalışma emniyetli hale gelmekte hem de maden yöresinin yakacak sorununa katkıda bulunmaktadır. Böyle bir tesisin belirli bir yatırımı gerektirdiği açıktır.

Maden ocaklarında bir işçinin yapacağı hata onlarcasının hayatlarını yitirmesine sebep olabilir ve olmaktadır da. Ocakta, göçük, nak-

(Devamı Sayfa 15'de)

YİĞİT MADEN İŞÇİLERİNİN ZAFERİ Aşkale Açılıyor

Bir yıl kadar önce TKİ patronları tarafından zarar (!) ettiği gerekçesiyle kapatılan Aşkale Linyit İşletmesi'nin yeniden açılacağı TKİ'nin yeni genel müdürü Celalettin Dursun tarafından açıklandı.

Bilindiği üzere Yeraltı Maden-İş sendikasının yetkili olduğu bu işyeri bir yıl kadar önce TKİ yönetim Kurulu tarafından zarar ettiği gerekçesiyle kapatılmıştı. Aşkale'nin 1977 yılında TKİ'nin toplam zararı içindeki payının % 6 (binde altı) olması bu gerekçenin ardında başka gerçeklerin yattığını gösteriyordu.

Aşkale de Yeraltı - Maden İş tutarlı çalışmaları sonucu 1,5 yıl önce bu iş yerinde yetki aldı. Fakat Türk - İş e bağlı sarı Maden - İş ve TKİ patronları kendi «saflarında» devrimci bir sendika tarafından açılan bu gedige karşı hemen mücadeleye giriştiler. Önce TKİ Yeraltı Maden - İş ile sözleşmeye oturmadı. Bunun üzerine Yeraltı - Maden - İş mahkeme kararı aldı ve TKİ patronlarını sözleşmeye oturmaya

(Devamı Sayfa 15'de)

devrimci derleniş

Sahibi: Ahmet KALE

Sorumlu Md.: F. Ayhan ERKAN

Yönetim Yeri: İbrahim Müteferrika Sok.

Fazilet Han No.: 4/111 Ulus/ANKARA

Yıllık Abone: 60 TL.

Dizgi, Baskı: Halkevleri Basımevi